Enid Blyton™

GİZLİ YEDİLER





GİZLİYEDİLER

Enid Blyton



ABG/009
AB/135
A/55

GİZLİ YEDİLER
Enid Blyton

Orijinal Adı: The Secret Seven
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Görkem Köymen
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

1. Basım: Nisan 2008
5. Basım: Mart 2011

ISBN: 978-605-0058-01-7
Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21
Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23

Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Genel Dağıtmı: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03
Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Enid Blyton'ın Kızından Okuyuculara Not

Sevgili Okuyucular,

Ben Gillian, elinizde tuttuğunuz kitabın yazan Enid Blyton'ın büyük kızıyım ve Gizli Yediler'in ilk yazılmaya başlandığı zamanı hatırlıyorum. Bu kitaplar çok özel çünkü Gizli Yediler'in kahramanları Peter, Janet ve diğerleri, hepsi aslında gerçekler.

Enid Blyton bir gün, yazmaya koyulacağı yeni kitabı için yayıncılardan biriyle buluştu. Kitabın gençlere mi, yoksa daha küçük çocuklara mı yazılması gerektiğini; gizemli olaylarla dolu bir roman mı, bir macera mı, yoksa bir okul hikâyesi mi olması gerektiğini tartıştılar.

Yayıncı güldü ve dedi ki, "Dört çocuğum sana gizli topluluklarından bahsetmemi istediler. Kendilerine Gizli Yediler diyorlar çünkü üç arkadaşları daha bu gizli topluluğun üyesi. Bahçenin dibindeki eski bir barakada toplanıyorlar ve şifreyi bilmiyorsan içeri giremiyorsun! Kendilerine üzerinde 'G.Y.' yazan özel rozetler bile yaptılar. Üyelerin rozetlerini takmalarını istiyorlar, hatta köpekleri Scamper bile hikâyelerinin bir parçası."

Bunun üzerine Enid Blyton evine gidince yayıncının en büyük oğlu Peter'a Gizli Yediler hakkında bir mektup yazdı. Zarfın içine de kendi aralarında bir ziyafet verebilmeleri için biraz para koydu ve gönderdi. Birkaç gün sonra Peter cevabında paralarıyla bir sürü şeker ve cips alıp afiyetle yediklerini yazdı!

Bu sırada Enid Blyton, daha sonraları Gizli Yediler Kısa Öykü Serisi'nin ilk kitabını oluşturacak olan, Eski Değirmen Evinin Gizemi adında, küçük bir öykü yazdı. Dünyanın dört bir yanından birçok çocuk Enid'e yolladıkları mektuplarda, "Lütfen, lütfen başka bir Gizli Yediler kitabı daha yazın ama bu seferki daha uzun olsun," diye istekte bulundular. Sonuç olarak yazar da Gizli Yediler'in ilk kitabını yazmaya koyuldu, böylece de işte karşınızda Gizli Yediler.

Gerçek Gizli Yediler şimdi büyükanne, büyükbaba olacak yaşa gelmişlerdir. Torunları Gizli Yediler kitaplarını okurken onlar hakkında ne düşünüyor, gerçekten merak ediyorum. Umarım kitapları sevmişlerdir ve umarım siz de aynı şekilde seversiniz.

Sevgilerle,

Gillian

G.Y. Toplantısı İçin Planlar

En iyisi Gizli Yediler toplantısı yapalım," dedi Peter, Janet'a. "Ne zamandır yapmıyoruz."

"Oh, evet, hadi!" dedi Janet bağırarak kitabını kaparken. "Gizli topluluğumuzu unuttuğumuz için değil, Peter, sadece yılbaşı zamanı uğraşacak bir sürü eğlenceli şey olduğundan toplanmaya yeterince vakit kalmıyor."

"Ama yapmalıyız," diye bağırdı Peter. "Hiç kullanmadıktan sonra, gizli bir topluluğa sahip olmanın ne anlamı var ki? En iyisi yeni bir toplantı için diğerlerine haber verelim."

"Yazacak beş madde," diye düşündü Janet. "Sen yazmakta benden daha hızlısın, Peter. Sen üç madde yaz, ben de iki."

"Hav!" diye söylendi Scamper, altın spanyel köpekleri.

"Evet, senin de yazmak isteyeceğini biliyorum, tabii yapabilseydin," dedi Janet, köpeğinin altın rengi kafasını okşarken. "Sen şunlardan birini ağzınla taşıyıp teslimat görevini alabilirsin mesela. Bu senin işin olsun, Scamper."

Peter bir sayfa kâğıdı önüne çekip kaleminin arkasını çiğneyerek, "Ne desek?" diye sesli düşündü.

"Tamam, belki de en iyisi hepsini buraya çağırmak," dedi Janet. "Bahçenin dibindeki eski barakayı toplantı mekânımız olarak seçebiliriz, değil mi? Ne de olsa annem kışları orada oynamamıza izin veriyor. Hem seranın ısıtıcısı da hemen yanında olduğu için gayet sıcak bir yer."

"Doğru," diye onayladı Peter ve yazmaya koyuldu. "İlk olarak bunu yazacağım, Janet, sen de aynısını yaparsın. Bir bakalım şimdi: Bir tane Pam için, bir tane Colin, bir tane Barbara ve yedincimiz kimdi? Unuttum."

"Tabii ki George," diye cevapladı Janet. "Pam, Colin, Jack, Barbara, George, sen ve ben -toplam yedi kişi- Gizli Yediler! Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Gizli Yediler, Janet ve Peter'ın akıl ettikleri bir topluluktu. Şifreyi bilen ve üzerinde G.Y. harflerinin yazılı olduğu rozetleri takan birkaç erkek ve kızın kurduğu harika bir gruptu.

"İşte burada," diye yazdığı kâğıdı Janet'a uzattı Peter. "Al bakalım, bunu kopyala."

Janet kâğıda bakıp, "En iyi yazım olmasına gerek yok, değil mi, düzgün yazmaya çalıştığım zaman çok yavaş yazıyorum da," dedi.

"Okunduğu sürece sorun yok," diye karşılık verdi Peter. "Postayla göndermek zorunda değiliz."

Janet, Peter'ın yazdıklarını okudu: "ÖNEMLİ. Gizli Yediler toplantısı yarın sabah 10'da bahçenin dibindeki barakada yapılacaktır. Giriş için 'ŞİFRE'niz gereklidir."

"Ah, yeni şifremiz neydi ya?" diye sordu Janet heyecanlanarak. "En son toplantıdan bu yana çok uzun zaman geçti, unuttum."

"Şanslısın ki hatırlatmak için yanında ben varım," dedi Peter. "En son şifremiz Wenceslas'di; yeni yılı hatırlatan bir şey olsun istemiştik, bu yüzden de Noel şarkıları albümünün adını vermiştik ya. Nasıl unutursun!"

"Ah evet, tabii ya! Good King Wenceslas albümü!" dedi Janet. "Olamaz! Bak, notları yazarken yanlış yaptım işte. Konuşurken gerçekten başka şeyle ilgilenmemeliyim."

İki kardeş önündeki kâğıtlara dikkat kesilirken oda sessizdi. Janet hep dili dışarıda yazardı, bu da onu çok komik gösteriyordu. Fakat Janet, dili dışarıda olmazsa güzel yazamadığını iddia ediyordu.

İlk önce Peter bitirdi. Zarfları yapıştırmak için de Scamper'a yalattı. Bu konuda Scamper'ın üstüne yoktu. Ne de olsa büyük , ıslak bir dile sahipti.

"Sen çok yalayıcı bir köpeksin," dedi Peter, "yani yalayacak bir şeyler bulduğun zaman çok mutlu olmalısın. Zarfların üzerine pul yapıştırsaydık onları da sen yalardın bir güzel."

"Artık gidip gizli mesajlarımızı dağıtsak mı?" dedi Janet. "Annem bugün kar yağmasına rağmen güzel bir gün olduğunu ve dışarı çıkabileceğimizi söyledi!"

'Dışarı' kelimesini duyunca, "Hav! Hav!" diye kapıya koşarak onayladı Scamper. Elleriyle kapıyı sabırsızca itmeye çalıştı.

Artık üçü de sokakta karların arasındaydı. İlk olarak Colin'e gittiler. Evde yoktu, onlar da gizli notu annesine bıraktı.

Sonraki duraklarıysa George'tu. Bu defa arkadaşları içerideydi ve toplantı haberini aldığında çok heyecanlandı.

Sırada Pam vardı. Jack de onunlaymış. İyi oldu, Peter iki tane not bıraktı. Artık sadece Barbara kalmıştı. O da evde yoktu, başka bir yerdeydi.

"Olamaz!" dedi Peter. Ama Barbara'nın akşam eve döneceğini öğrenince sevindi. "Yarın sabah gelip bizi görebilir mi?" sorusuna Barbara'nm annesi evet cevabını verdi.

"Ve işte, beşi de tamam," dedi Janet eve geri dönerlerken. "Hadi Scamper, parkta bir koşuya çıkalım."

Parkta çok hoş vakit geçirdiler, birbirlerine kartopu fırlattılar ve ayak basılmamış karlarla oynadılar. Scamper donmuş gölcükte yürümeye çalıştı ama ayakları buzun üzerinde kayıyordu. Kalkmaya çabaladıysa da beceremedi. Sonunda çocuklar gülerek onu donmuş gölün üzerinden aldılar.

Scamper şaşkındı. Döndü ve gölcüğe homurdandı. Neler olup bittiğini hiç anlayamamıştı. Yazın içinden içtiği ve ayaklarını soktuğu suyu biliyordu, bir de şimdi şu haline bir bakın! Garip bir şey olmuştu ama bir türlü aklı ermedi.

O öğlen iki çocuk ve bir de Scamper eski barakalarına gittiler. Seranın ısıtıcısı hemen barakanın yanında olduğundan içerisi sıcaktı.

"Çok güzel gözüküyor. Hadi şu kutulardan birer koltuk yapalım, eski bahçe gereçlerini de dışarıya çıkaralım. Anneme yanımıza biraz limonata ve bisküvi alabilir miyiz diye soralım. Gerçekten düzenli toplantılarımız olacak burada!"

Kutuları tertiplediler, işe yaramayan torbaları yere halı gibi serdiler. Janet küçük bir rafı bisküviler ve içecekler için temizlemeye koyuldu.

"Koltuk olarak sadece beş kutumuz var," dedi Peter. "Birileri yere oturmak zorunda."

"Ah, hayır, bak, şu köşede iki koskocaman çiçek saksısı var," diye heyecanla karşılık verdi Janet. "Hadi içlerini boşaltıp onları ters çevirelim. Oturmak için çok uygunlar."

Böylece, beş kutu ve iki çiçek saksısıyla artık herkese bir yer sağlanmıştı.

Çay için zil sesi duyuldu. "Evet, her şeyi güzelce tamamladık," dedi Peter. "Bu akşam ne yapacağımı biliyorum, Janet."

"Ne?" diye sordu Janet.

"Kocaman G ve Y harfleri yazacağım ve bir tahta parçasına yapıştıracağım. Sonra da giriş kapısının üzerine tutturacağım."

"Hımmm, evet -G.Y.- Gizli Yediler," dedi Janet. "Müthiş olacak!"

Gizli Yediler Topluluğu

Ertesi sabah beş çocuk da Peter ve Janet'ın yaşadıkları Eski Değirmen Evi'ne gitmek üzere yola koyuldular. Ev adını, yakınlarda bir tepede bulunan ve uzun zamandır kimsenin kullanmadığı, yıkık değirmenden alıyordu.

En önce George geldi. Bahçeden aşağıya doğru yürüdü ve barakaya vardı. Fark ettiği ilk şey girişin üzerindeki G.Y. tabelası oldu. İşte tam oradaydı; düzgünce yazılmış ve açık yeşil renkte duruyordu.

George kapıyı çaldı. Ses veren olmadı. Kapıyı tekrar çaldı. Fakat hâlâ bir karşılık veren yoktu, Peter ve Janet'ın içeride olduğundan emindi çünkü barakanın camında Janet'ın ona bakan yüzünü görmüştü.

Kapının altından gelen meraklı koklama sesleri duyuldu. Bu Scamper olmalı! Kapıyı sabırsızca tekrar çaldı George.

"Şifreyi söylesene, sersem!" dedi Peter'ın sesi.

"Ah, unutmuşum," diye karşılık verdi George. "Wenceslas!"

Kapı bir kerecikte açıldı. George da sırıtarak içeriye girdi. Etrafa göz gezdirdi. "Çok hoş. Yeni buluşma mekânımız burası mı yani?"

"Evet. Güzel ve sıcak bir mekân," dedi Peter. "Rozetin nerede? Üzerinde G.Y. yazan?"

"Olamaz, unuttum," dedi ve ekledi George, "umarım kaybetmemişimdir."

"Sen iyi bir üye değilsin," dedi sinirlenerek Janet. "Şifreyi söylemeyi unuttun, rozetini unuttun..."

"Üzgünüm," diye yanıtladı George. "Gerçeği itiraf etmek gerekirse Gizli Yediler diye gizli bir topluluğumuz olduğunu bile unutacaktım az kalsın!"

“Belki de üyesi olmayı hak etmiyorsundur o halde,” dedi Peter.

“Sırf uzunca bir süredir toplanmıyoruz diye mi! Düşünüyorum da-”

Kapı bir kez daha çalındı. Gelenler Pam ve Barbara’ydı. Barakada yeniden sessizlik oldu. Herkes şifreyi bekliyordu.

“Wenceslas,” diye acayip bir ses tonuyla fısıldadı Barbara, herkes irkildi.

“Wenceslas,” dedi diğer bir ses. Bunun üzerine, kapı açıldı ve kızlar içeri girdi.

“Aferin, ikiniz de rozetlerinizi takmışsınız,” dedi Peter memnun bir şekilde. “Şimdi geriye Colin ve Jack kaldı. Onlar nerede, geç kaldılar.”

Jack kapıda Colin’i bekliyordu. Şifreyi unutmuştu! Of, ne olabilirdi ki ya? Her şeyi düşünmüştü -Noel, Bilge Adam- başka ne olabilirdi? Yeni yıl şarkılarıyla ilgili bir kelime olduğundan emindi.

Şifreyi hatırlamadan diğerlerinin yanına gitmek istemiyordu. Peter kurallara çok katı bir şekilde bağlıydı. Jack herkesin önünde azarlanmak düşüncesinden nefret ediyordu, bunun için beyninin her bir köşesini aradı da aradı. Ona doğru gelen Colin’i fark etti ve beklemeye koyuldu. Colin kelimeyi hatırlıyor olabilirdi.

“Merhaba!” dedi Colin. “Diğerlerini gördün mü?”

“Pam’i ve Barbara’yı gördüm giderlerken. Şifreyi hatırlıyor musun, Colin?”

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedi Colin.

“Bahse varım unuttun!” diye karşılık verdi Jack.

“Peki, şifre Wenceslas!” dedi Colin. “Ha ha -gördün mü, Jack- sen unuttuğumu sandın!”

“Hatırlattığın için teşekkür ederim,” diye sırıttı Jack. “Ben unutmuştum da. Peter’a söyleme sakın. Hadi gidelim. Hey! Kapının üzerindeki G.Y. işaretine bak.”

Kapıyı çaldılar. "Wenceslas," dedi Colin bağırarak.

Kapı çabucak aralandı ve Peter'ın sinirli sesi duyuldu.

"Ne diye bağırıyorsun? Herkesin gizli şifremizi öğrenmesini mi istiyorsun, aptal!"

"Affedersin," dedi Colin içeri girerken. "Her neyse, burada bizden başka sesimizi duyacak olan yok zaten."

"Wenceslas," dedi Jack, Peter'ın şifreyi duymadan kendisini içeri almayacağını görerek. Kapı arkalarından kapandı ve Gizli Yediler yerlerini aldı. Peter ve Janet çiçek saksılarına oturdular. Diğerleriyse kutulara.

"Burası harika bir toplantı mekânı," dedi George. "Sıcak ve samimi, hem de hemen evin yanında."

"Evet, şunu söylemeliyim ki sen ve Janet burayı çok rahat bir yere çevirmişsiniz," diye katıldı Barbara. "Camda küçük bir perde bile var."

Peter herkese şöyle bir baktı. "İlk toplantımızı yapacağız ve sonra da bir şeyler yer içeriz," dedi.

Herkesin gözleri Colin'in arkasındaki muntazam, küçük rafa çevrildi. Üzerinde yedi fincan, bir tabak un kurabiyesi ve koyu renk, tuhaf bir içecek yer alıyordu. Daha başka ne isterlerdi ki?

"Öncelikle," diye söze başladı Peter, "kendimize yeni bir şifre bulmalıyız; çünkü Wenceslas'ın yılbaşından sonra bir anlamı kalmayacak. Hem ayrıca, Colin kapıdan girerken milletin duyacağı şekilde bağırdı. Artık herkes ne olduğunu bilebilir."

Colin tam, "Çok abart-" derken, Peter sinirli sinirli ona döndü.

"Sözümü kesme. Ben bu grubun başıyım ve yeni bir şifre bulacağımızı söylüyorum. Bu arada iki kişinin rozetlerini takmadığım görüyorum. George ve Colin."

"Sana söyledim, tamamen unuttum," dedi George. "Eve gider gitmez bulurum." "Ve ben de benimkini kaybettim sanırım," dedi Colin. "Unutmadım. Bütün her yeri aradım; annem bu akşam benim için yeni bir tane yapabileceğini söyledi."

"İyi," dedi Peter. "Gelelim şifre işine!" "Hey-pıtır-pıtır," dedi Pam kıkırdayarak. "Mantıklı ol," dedi Peter. "Bu ciddi bir topluluk, şapşal bir şey değil."

"Ben dün gece bir tane düşündüm," dedi Jack. "Haftanın günleri nasıl?"

"Anlamı nedir?" diye sordu Peter.

"Hımm, haftada yedi gün vardır, öyle değil mi ve biz de yedi kişilik bir grup olduğumuza göre," dedi Jack. "Oldukça uygun bir isim gibi geldi bana."

"Hımm, anladım. Aslında gayet güzel olabilir," diye onayladı Peter da. "Gerçi biraz bariz bir şifre ama ne yapalım, neyse. Öneriyi sevenler el kaldırsın."

Herkes el kaldırdı. Evet, Haftanın Günleri Gizli Yediler için çok iyi bir fikirdi! Jack herkesin, onun bulduğu ismi benimsemesinden memnundu.

"Gerçeği söylemek gerekirse bugün şifremizi unuttum," dedikten sonra devam etti Jack, "Colin'den öğrendim. Neyse, yeni şifremizi bulduğum için mutluyum şimdi."

"Tamamdır, bundan böyle hiç kimse şifremizi unutmamalı. Çok önemli olabilir. Şimdi biraz tıkınmaya ne dersiniz bakalım?" dedi Peter.

"Mu-leziz," dedi Barbara ve herkes yerlere yattı.

"Muhteşem mi demek istedin, yoksa leziz mi?" diye sordu Janet.

"Her ikisi de elbette," diye yanıtladı Barbara. "Şu şişede duran tuhaf görünümlü şey ne, Janet?"

Janet elindekini gayretle çalkalıyordu. Koyu mor renkte, içerisinde siyah bir şeylerin yüzdüğü bir içecekti hazırladığı.

"Annem evde hiç limonata kalmadığını söyledi, sütü de kahvaltıda zaten yeterince içtiğimiz için getirmek istemedik. Bizim de aklımıza siyah üzüm reçelinden bir içecek yapmak geldi. İşte elimde tuttuğum siyah üzüm çayı!"

"Kaynar su katıp içine biraz da şeker ilave ettik," diyerek devam etti Peter. "Gerçekten güzel! Şöyle de diyebiliriz leziz-teşem!"

"Ha ha, bu da leziz ve muhteşemin başka bir birleşimi oldu!" diyerek güldü Barbara. "Mu-leziz ve leziz-teşem. Bu her şeyi güzelce ifade ediyor."

Siyah üzüm çayı gerçekten enfesti ve bisküviler de ağızlarına layıktı. "Bu soğuk algınlığına da çok iyi gelen bir şey," dedi Janet bardağından bir yudum alırken. "Yani artık birisi hasta olursa en başından dur-durabiliriz."

Herkes konuşmayı kafasıyla onayladı. Daha sonra bardaklarını masaya koyup dudaklarını sildiler.

"Elimizde başka olmaması üzücü," dedi Janet. "Şişede pek reçel kalmamıştı; aslında biraz daha fazlası olsa, içecek koca bir çay yapabiliriz."

Yalaması için Scamper'a biraz kırıntı atarken, "Şimdi, tartışacak birkaç konumuz daha var," dedi Peter.

"Tıpkı yazın yaptığımız gibi," dedi Pam. "Hatırlıyorsunuz ya! Engelli çocuklara göndermek için deniz kenarında para toplamamız gibi."

"Evet," diye onayladı Peter. "Başka bir fikri olan var mı?"

Kimse cevap vermedi. "Yeni yılın hemen ardından insanlara yardım etmek pek iyi bir zaman değil," dedi Pam. "Yani demek istediğim herkes zaten yeni hediyeler aldı, hatta en fakir ve yaşlı insanlar bile."

"Esrarengiz bir olayı aydınlatamaz mıyız dersiniz?" diye fikir verdi George. "Madem yanlış bir şeyi düzeltemiyoruz, biz de bir olayı aydınlatmaya çalışırız."

"Ne tarzda bir esrarengiz olay demek istiyorsun?" diye sordu Barbara.

George heyecanla, "Bilemiyorum, belki de biraz araştırmalıyız. Anlarsın ya, garip bir şeyi bul ve çözmeye çalış," dedi.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Colin. "Ama bu civarda böyle bir malzeme bulabileceğimizi sanmıyorum. Hem olsa bile polisin çoktan dikkatini çekmiştir."

"Evet, doğru," dedi Peter. "Sadece gözlerimizi açık tutmalı ve beklemeliyiz. Eğer ki içimizden biri herhangi ilginç bir durum fark edecek olursa Gizli Yediler'i toplantıya

çağırmak. Anlaşıldı mı?"

Herkes evet diyerek onayladı. "Ve bir gelişme olduğu takdirde tekrar bu Gizli Yediler barakasında buluşabiliriz, değil mi?" diye sordu George.

"Yapılacak en iyi hareket bu," dedi Peter. "Janet ve ben her sabah burada olacağız ve herhangi bir not bırakılmış mı diye kontrol edeceğiz. Umarım birisi bırakır."

"Ben de. Yapacak hiçbir şey olmazsa Gizli Yediler üyesi olmanın bir heyecanı kalmıyor," dedi Colin. "Gözlerimi açık tutacağım, ne zaman ne olacağı hiç belli olmaz."

"Hadi eski evin aşağısındaki nehrin kenarına gidip kardanadam yapalım," dedi George ayağa kalkarken. "Orada kar kalın oluyor, bir kardanadam ordusu yapabiliriz. Kendi başlarına orada dururken komik gözükürler."

Oturmaktan yorulan Janet da, "Ha ha, evet. Hadi yapalım," dedi sevinerek. "Bu eski püskü şapkayı birinin kafasına giydirebilirim. Bu barakada senelerdir boş yere duruyor ne de olsa."

"Ben de bu ceketi alacağım!" dedi Peter, eski ve kirli ceketi askıdan aşağı çekerken. "Kim bilir ne zamandan kalma!"

Ve sonra hepsi beraber nehir kenarına bir kardanadam çetesi yapmak üzere yola koyuldular.

Öfkeli Yaşlı Adam

Elbette ki bir kardanadam ordusu yapamadılar! Zamanları yalnızca dört tane yapmaya yetti. Yerdeki kalın ve yumuşak kar örtüsü dolgun topları yuvarlayıp büyük kardanadamlar yapmak için birebirdi. Scamper yardım ederken keyiften dört köşe oldu.

Janet barakadan aldığı şapkayı kardanadamlardan birinin kafasına, Peter ise ceketi beyaz, soğuk omzuna geçirdi. Gözleri ve burnu tamamlayabilmek için etraftan taş buldular, bir parça tahtayla da ağzı tamamladılar. Kolunun altına da bir dal parçasını sokunca kardanadam tam bir insana benzedi. Gerçekten güzel bir kardanadam olmuştu.

"Sanırım eve gitme vakti," dedi Colin. "Yemeğe en geç yarımda oturur bizimkiler."

Pam de, "En iyisi eve gidelim," diye onayladı.

"Hepimiz üzerimizdekileri değişmeli ve eldivenlerimizi kuruması için bırakmalıyız. Benimkiler bütün suyu emdi ve ellerim donuyor!"

"Benimkiler de. Hafif ısınmaya başlayınca çok acıyorlar hem de," dedi Barbara ellerini ovuşturarak. "Şimdiden başladılar bile."

Kardanadamları girişe yakın yerde bir başlarına bıraktılar. Tam karşıda eski ev dikili duruyordu. Yırtık pırtık, kirli perdelerin asılı olduğu bir odası hariç ev bomboştu.

"Orada kim yaşıyor?" diye sordu Pam. "Sadece evin bakıcısı," dedi Janet. "Çok yaşlı ve sağır; son derece de huysuz biri." Girişin tam önünde durdular, harap durumdaki evi incelediler.

"Oldukça büyük bir ev," dedi Colin. "Acaba kime ait ve neden hiç kimse yaşamıyor içeride?"

"Evin girişine giden yol çok güzel, değil mi?" diye sordu Janet. "Hiç kimsecikler yerdeki kara basmamış, hatta evin yaşlı bakıcısı bile. Arka taraftaki girişi kullanıyor

olmalı. Ah, hadi Scamper, seni yaramaz köpek, geri dön!"

Scamper karlı giriş kapısının altında sıkıştıktan sonra koşarak bahçede yuvarlandı. Basılmamış karda Scamper'ın pati izleri kaldı. Zevkle havladı.

Giriş katındaki camın perdeleri aralandı ve içeriden kırışık yaşlı bir surat göründü. Cam aniden yukarıya açıldı.

"Çık git buradan! Köpeğini bahçemden al hemen! Burada köpekler ve çocuklara yer yok, sizi küçük serseriler, baş belaları!"

Scamper durup yaşlı adama havladı. Adam görünürden kayboldu ve sonrasında kapı dışarıya açıldı. Buruşuk suratlı bakıcı elinde koca bir sopayla gözüktü. Sopayı elinde sallayarak çocuklara bağırdı.

"Köpeğini mosmor oluncaya dek bir güzel pataklayacağım!"

Peter, "Scamper, Scamper! Hemen buraya gel!" diye bağırdı. Fakat Scamper sağır olmuştu sanki. Adam sopasını vahşice Scamper'a doğru savurdu.

Peter bahçe kapısını açtı ve Scamper'a bir şey olacak korkusuyla altın spanyelini dışarıya çıkarttı.

"Alıyorum, köpeğimi alıyorum!" diye yaşlı adama sinirlice bağırdı.

"Ne dedin?" diye sordu evin bakıcısı sopasını aşağı indirerek. "Burada ne yapıyorsun ve köpeğini neden içeriye yolladın?"

"Yollamadım. Kendi bir anda girdi!" dedi Peter parmaklarıyla Scamper'ın tasmasını tutarak.

"Daha yüksek sesle konuş, hiçbir şey anlamıyorum," dedi yaşlı bakıcı bağırarak. Sanki sağır olan kendisi değil de Peter'mış gibi. Peter da aynı şekilde yüksek sesle cevap verdi:

"KÖPEĞİMİ BEN YOLLAMADIM!"

"Tamam, tamam, bağırma," diye homurdandı yaşlı adam. "Bir daha buraya sakın gelme, yoksa arkandan polisi yollarım." Evin ön kapısında kayboldu. Peter, Scamper'ı evden uzaklaştırdı ve dönüş yoluna götürdü.

"Ne kadar da kaba bir adam," dedi diğerleri. "O dev sopayla Scamper'a kötü bir şey yapabilirdi."

Janet bahçe kapısını tamamen kapattı. "Şimdi sen ve Scamper acımadan o güzel karları bozmuş oldunuz. Olamaz, kilisenin saati bire çeyrek var. Gerçekten acele etmeliyiz."

"Bir sonraki toplantı için hepinize haber vereceğiz!" dedi köşeyi dönerlerken Peter. "Bundan böyle şifrenizi ve rozetlerinizi unutmamalısınız."

Herkes evlerine döndü. Yaşadığı yer en yakın olan Jack'ti ve en çabuk dönen de o oldu. Hemencecik banyoya elini yıkamaya gitti. Daha sonra da saçlarını taradı.

"En iyisi rozetimi yerine koyayım," diye mırıldanıp elini göğsüne götürdü. Ama rozet yerinde yoktu. Kaşlarını çatarak banyoya koştu; belki de orada düşürmüştü.

Hiçbir yerde bulamadı. Herhalde diğerleriyle kardanadam yaparken üzerinden kaymıştı. Hayır! Kahretsin!

Annesi evde olmadığından yeni bir tane yapması da mümkün değildi ve kız kardeşinin bakıcısı Bayan Ely'nin yeni bir tane yapmayacağından neredeyse emindi.

Bayan Ely, Jack'in kız kardeşi Susie'yi çok severdi ama Jack'in pis, dağınık ve yaramaz bir çocuk olmasından yakınıp dururdu. Aslında Jack hiç de böyle bir çocuk değildi, her nasılsa Bayan Ely'yle yıldızı bir türlü barışamıyordu işte.

"Benim için bir tane yapar mı diye soracağım," diye sesli düşündü Jack. "Hem son iki gündür çok uslu bir çocuğum."

Yemeğe kadar ters giden bir şey olmazsa Bayan Ely elbette yardım edebilirdi.

"Bu sabah nerelerde olduğunu biliyorum," dedi Susie, üçü beraber akşam yemeklerini yerken. "Ha ha, sen ve senin aptal Gizli Yediler'in. Hiçbir şey bilmediğimi

sanıyorsun, değil mi? Her şeyi biliyorum!"

Jack ters ters kardeşine baktı. "Kes sesini! İnsanların sırlarını topluluk içinde söylememen gerektiğini bilmen gerekir. Bunu aklında tut, diline biraz hâkim ol."

"Böyle konuşma, Jack," diye araya girdi Bayan Ely.

"Şifre neydi?" diye alaycı bir şekilde devam etti Susie. "En sonuncunun ne olduğunu biliyorum çünkü unutmamak için defterine yazmışsın ve ben hepsini okudum. Şifreniz-"

Jack kardeşini susturmak için masanın altından sert bir tekme savurdu. Ne var ki ayağı yanlış kişiye takıldı. Jack'in botları bakıcının ayak bileğine çarptı.

Bayan Ely acıyla haykırdı. "Ah, ayağım! Sen ne yaptığını sanıyorsun, Jack! Çabuk masayı terk et. Bu yaptığından sonra gözümden kaybol!"

"Çok üzgünüm. Bayan Ely," diye mırıldandı Jack. Yüzü utançtan kızardı. "Size vurmak istememiştim."

"Bu birine vurmak istemenle ilgili, Jack, kime vurduğunla değil," diye soğuk bir karşılık verdi bakıcı. "Bana değil de, Susie'ye vurmak istemen hareketini affettirmez. Çabuk odayı terk et, lütfen."

Jack dışarı çıktı. Kapıyı çarpmak istememişti ama kendine hâkim olamadı. Susie'ye daha fazla dayanamazdı. Odadan çıkarken kardeşinin üzgün ve pişmanlık ifadesiyle donmuş yüzünü gördü. Susie sadece kardeşine biraz takılmak istemişti, onu akşam yemeğinden etmek değil.

Tabanlarım basamaklara vurarak üst kata çıktı Jack. Lezzetli reçelli tartlardan tadamadan masadan kalkmak zorunda kalmasına hayıflandı. Onları gerçekten çok severdi. Kahretsin ya. Bayan Ely! Artık yeni bir rozet yapmasını da isteyemezdi ve bir sonraki toplantıya rozeti olmadan katılmak zorundaydı. Peter bu konudaki hassasiyetini belirtmişti.

Galiba kardanadam yaparken yere bir şey düşürdüğümü hatırlıyorum, diye düşündü Jack. Sonuncu kardanadamı yapıyordum. Sanırım öğleden sonra çıkıp aramalıyım. Eğer kar yeniden yağacak olursa, bulmam çok daha zor olur.

Ne var ki, Jack tam dışarı çıkmak üzereyken Bayan Ely'ye yakalandı. "Hayır Jack. Bugün evde oturacaksın. Yemekte yaptığın şey affedilemez," dedi acımasızca. "Bugün daha fazla oyun yok."

"Ama dışarıda kaybettiğim bir şeyi bulmam lazım, Bayan Ely," dedi Jack.

"Söylediğimi duymadın mı yoksa?" diyerek itiraz etti bakıcı sesini yükselterek. Zavallı Jack ise çaresizce tekrar içeri girdi.

O halde gece herkes uyuduktan sonra dışarı çıkabilirdi. Tamam, el feneriyle de aradığı şeyi bulabilirdi. Bayan Ely dışarı çıkmasını engelleyemeyecekti.

Jack'e Ne Oldu?

Jack kendine verdiği sözü tuttu. Bayan Ely'ye iyi geceler diledikten sonra her zamanki uyku saatinde yattı. Tek fark, elbiselerini henüz değişmemiş olmasıydı. Şapkasını ve ceketini bir güzel giydi. Artık sıvışabilir mi diye meraklanıyordu.

Belki de en iyisi Bayan Ely'nin yatağına girmesini beklemektir, diye düşündü. Bazen yatağında bir şeyler okuduğu da olurdu. Yakalanmak istemiyorum. Bayan Ely, kardeşine sadece annesi evde olduğu zamanlarda masallar okurdu.

Jack eline bir kitap alıp oturdu. Bakıcı radyodaki dokuz haberlerini dinledikten sonra evi kilitledi ve üst kata, odasına çekildi. Jack oda kapısının kilitlendiğini duydu.

Güzel! Şimdi gidebilirdi. Dışarısı çok karanlık olacağı için el fenerini cebine soktu. Ay, henüz göğe yükselmemişti.

Yavaşça basamaklardan bahçe katına indi. Çok dikkatliydi. Kapı kilidi hafif bir gıcırtı yaptı ama hepsi bu. Bahçeye adımını attı ve ayakları yumuşakça yerdeki karların içerisine gömüldü.

El feneri karanlığı yardı ve Jack dar sokaktan nehir kenarındaki alana doğru yürümeye başladı. Kar parıldıyordu, hayali beyaz bir ışık adeta etrafa yayılıyor gibiydi. Sonunda kardanadamları yaptıkları yere vardı ve girişe doğru yürüdü.

Kardanadamlar sanki Jack'i izlermiş gibi sessizce bir arada duruyordu. Jack görüntüden biraz ürktü. Bir tanesinin hareket ettiğini sandı ve nefesi kesildi. Ama tabii ki yanılıyordu. Bu sadece Jack'in hayal ürünüydü.

"Aptal olma," diye sinirli bir şekilde kendine söylendi Jack. "Biliyorsun ki onlar sadece kardan yapılmış adamlar. Mantıklı ol ve sadece kayıp rozetini ara!"

Fenerini tekrar yaktı ve bir anda karşısında duran kardanadam her zamankinden daha parlak göründü. Gözleriyle, ağzıyla, şapkası ve ceketiyle tıpkı gerçek bir adam

gibiydi. Jack arkasını döndü.

"Sadece taştan gözlerin var ama sanki onlarla beni görebiliyorsun," dedi kardanadama. "Şimdi sakın omzuma dokunup da beni yerimden zıplatma!"

Sonunda rozetini buldu! Karın içerisinde, üzerinde G.Y. işlenmiş Gizli Yediler rozeti oradaydı işte. Yaşasın! Tam da burada düşürmüş olmalıydı.

Eğilip yerden aldı. Kar yüzünden ıslanmıştı rozet. Dikkatlice paltosunun cebine soktu. Kolayca bulması gerçekten büyük bir şanstı. Şimdi eve ve sıcak yatağına geri dönebilirdi. Üşümüştü ve uykuluydu.

Feneri bir anda yanıp sönmeye başladı. "Olamaz!" dedi Jack. "Pili bitiyor. Eve gidene kadar dayanmalı! Neyse ki dönüş yolunu ezbere biliyorum."

Ansızın yoldan bir ses duydu ve gelen bir arabanın farları etrafı aydınlattı. Çok yavaş ilerliyordu. Gördüğü şey Jack'i şaşırttı. Yolun hiçbir yerle herhangi bir bağlantısı yoktu. Araba yolunu mu kaybetmişti yoksa? Eğer öyleyse gidip sürücüye doğru yolu tarif edebilirdi. Karlar yolu kapladığında sürücüler kolaylıkla kaybolabiliyordu böyle.

Girişe doğru yürüdü. Araba yavaşça ilerledi ve Jack aracın arkasında bir şey çektiğini gördü, oldukça büyük bir cisim. Ne olabilirdi ki?

Daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Taşınabilir bir vagon olamayacak kadar küçüktü ama şekli de onlardan birini andırıyordu. Bu bir karavan değildi çünkü yan tarafında hiç cam yoktu. Acaba üzerinde hiç cam var mıydı? O halde, bu değişik vagon da neyin nesiydi?

Ve nereye gidiyordu? Sürücü bir hata yapmış olmalıydı. Jack geçide doğru tekrar yola koyuldu ve bekledi.

Araç farlarını söndürüp taşıdığı şeyle birlikte durdu. Jack arabanın ve taşıdığı şeyin hayali gölgesini zar zor seçebiliyordu. Tüm bunlar da neydi?

Başka biriyle fısıldaşan bir ses duyuldu karanlıktan. Jack arabanın dışında bir ya da iki adam kafası gördü. Yerdeki kardan dolayı ayak seslerini duyamıyordu.

Ayın tam da yukarıda olmasını nasıl da isterdi, böylece çitlerden birinin ardına gizlenir ve olan biteni görebilirdi. Adamlardan birinin daha yüksek sesle konuşan sesi duyuldu.

"Etrafta kimse yok , değil mi?"

"Sadece şu sağır, yaşlı adam," dedi öbür ses.

"Bir kolaçan et sen yine de, ne olur ne olmaz!" dedi ilk konuşan ses.

Jack geçitten aşağı doğru kaydı ve güçlü bir el feneri etrafı ışığa boğdu. Karlı çitlerin arkasına doğru sürünerek gitti. Karda ilerleyen yumuşak adımların sesi çitlerin kenarına kadar geldi. Tüm bir girişi aydınlattı ve adam:

"Kim var orada? Siz de kimsiniz?" diye bağırdı.

Jack'in kalbi canını yakarcasına hızlı atıyordu. Neredeyse ayağa kalkıp kendini gösterecek ve kim olduğunu söyleyecekti. Ta ki adam kahkahalarla gülmeye başlayıncaya dek.

"Hey, şuraya bak , bir sürü ayakta dikilen kardanadam! İlk gördüğüm an gerçekten bizi izleyen birileri var sandım. Beni korkuttular."

Bunun üzerine öbür adam da diğerinin yanına geldi ve gülmeye başladı. "Çocukların işi herhalde. Evet, gerçekten güzel yapmışlar, adeta bir insanı andırıyorlar bu ışıkta. Gecenin bu saatinde burada kimsecikler olmaz, Mac. Hadi, işe koyulalım."

Arabanın arkasına doğru yürüdüler. Jack hafifçe doğruldu, titriyordu. Bu yabancı adamların karlı bir gecede, eski, boş bir evin önünde, karanlıkta ne işleri olabilirdi? Ne yapacaklarını durup da seyretmeli miydi? İstemiyordu. Tek istediği bir an önce güvenli ve sıcak evine geri dönmekti.

Yeniden giriş kapısına sürüklenerek gitti. Adamların olduğu yerden garip sesler duydu, sanki bir şeyi söküyorlardı, belki de vagonun kapısını açıyorlardı.

Sonrasında ise öyle bir ses geldi ki, Jack telaşla kendini kapıdan dışarıya attı ve son sürat evinin yolunu tuttu. Sinirli, güçlü bir homurtu ve korkunç bir iniltiydi

duyduğu. İki adamın soluma ve haykırış sesleri yükseldi ardından.

Jack hayatında böylesine bir ses duymamıştı. Heyecandan dikkatini de sesin üzerinde toplayamadı. Tek dileği, evine sağ salim dönebilmekti. Karlı yolda birisine bir şeyler oluyordu, bu açıktı. Tanık olduğu bu tarz bir olayla baş edebilecek birisinin çok cesur olması gerekliydi ama bu kişi kesinlikle Jack değildi.

Artık evine döndüğünde nefes nefeseydi. Sessizce evin kapısını kapattı ve sürgüledi. Üst kata çıkarken basamakların gürültü çıkarıp çıkarmadığı umurunda bile değildi. Odasına girer girmez lambayı yak-mak için elleri düğmeye uzandı. Oh... Böylesi çok daha iyiydi. Odası aydınlandıktan sonra korkusu biraz yatıştı.

Gözüne camdaki yansıması çarptı. Çok solgundu ve ceketi karla örtülmüş, bembeyazdı. Çitlerin altında uzanırken karlar üzerini kaplamış olmalıydı. Sonrasında ceketinin cebindeki rozeti kontrol etti, yerindeydi. Neyse, rozetimi geri aldım.

Tüm istediğim rozetimi bulmaktı ve Tanrı bilir daha başka neler buldum. Vakit kaybetmeden diğerlerine söylemeliyim. Bu Gizli Yediler için çözülmeyi bekleyen bir sır. Hey! Buna inanamayacaklar.

Diğerlerine olan biteni anlatana kadar ertesi sabahı bekleyemezdi. Yine dışarı çıkmalı ve acilen Peter'ın bahçesindeki barakaya gidip bir not bırakmalıydı. İçinde yeni bir toplantı için çağrı yazılı bir not.

"Bu önemli. Çok, çok önemli," dedi Jack kendi kendine, bir parça kâğıdı karalarken. "Bu Yediler için gerçek bir macera."

Merdivenlerden aşağı indi ve bahçeye çıktı. Artık korkmuyordu. Koşarak Peter'ın evinin yolunu tuttu. Çiftlik evi sessiz ve karanlıktı. Anlaşılan herkes çoktan uykuya dalmıştı.

Jack bunun üzerine eski barakaya gitti! Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Kapının üzerindeki G.Y. harflerini fark etti. Eğildi ve kapının altından yazdığı notu içeri bıraktı. Peter notu bir sonraki gün görecekti.

Jack evine ve yatağına geri döndü ama bir türlü uyku tutmadı. O sesleri kim çıkartmıştı? O acayip vagon da neyin nesiydi? Esrarengiz adamlar kimdi? Tüm bunlar birini saatlerce uykusuz bırakmaya yeterdi.

Heyecanlı Planlar

Ertesi sabah ilk olarak Janet barakaya gitti. Peter her sabah olduğu gibi tüy yumağı Scamper'ı fırçalıyordu. Tüylerinin pırıl pırıl olmasının sırrı işte buydu.

Peter, Janet'a, "Havalanması için barakanın kapılarını bir süre açık tut," demişti. "Bugün nasılsa kullanmayacağız. Henüz herhangi bir toplantı olmayacaktır."

Janet onaylayarak kapıya gitti, anahtarları gizli yerlerinden -rafın hemen altındaki küçük bir çıkıntıdan- aldı ve barakanın kapılarını yeni güne araladı.

Baraka gerçekten havasız kalmıştı. Janet kapıyı ve de küçük pencereyi ardına kadar açtı. Arkasını döndüğünde Jack'in yerde duran notu gözüne çarptı.

İlk olarak yerdekini bir çöp parçası sandı ve elinde buruşturup çöpe doğru yürüdü. Bir anda gözüne kâğıdın üzerindeki yazı çarptı.

"ACİL. ÇOK ÖNEMLİ."

Şaşkınlıktan donakaldı. Kâğıt parçasını açtı ve gözleri sayfayı taradı. Ağzı açık kaldı. Barakadan son sürat Peter'a seslenerek dışarı fırladı.

"Peter! Peter! Neredesin? Bir gelişme oldu, çabuk!"

Annesi Janet'ın dediklerini duydu ve seslendi. "Janet, Janet, ne oldu tadım? Neden heyecanlısın?"

"Ah, yok bir şey anne," diye yanıtladı Janet. Bunun, Gizli Yediler'in işi olduğunu biliyordu.

Annesi, "Tamam, neden Peter'ı böylesine şaşkın arıyorsun?" diye yineledi sorusunu. "Beni yerimden zıplattın." Janet, Peter'ın Scamper'ı fırçaladığı yere gitti. "Peter! Seslendiğimi duymadın mı? Sana söylemem gerekenler var, bir gelişme oldu!"

"Ne oldu?" diye şaşırarak sordu Peter.

"Bak, bu kâğıdı barakaya gidince yerde buldum," dedi Janet ve Jack'in notunu Peter'a uzattı. "Üzerinde Acil. Çok Önemli yazıyor. İçinde ne var bakalım?"

Peter Jack'in yazdıklarını yüksek sesle okudu.

Peter, Gizli Yediler'i yeni bir toplantı için topla. Çözülmeyi bekleyen çok önemli bir sır var. Dün gece saat dokuz buçukta başıma gelen bir olayla ilgili. Diğerlerini saat onda toplantıya çağır. Orada olacağım.

Jack

"Ne olmuş olabilir ki?" dedi Peter merakla. "Dün gece başına bir şey gelmiş. Ama bu neden bir sır olsun? Bence abartıyor."

"Hayır abartmıyor. Eminim ki abartmıyor," dedi Janet. Bir ayağının üzerinden diğerine zıplayarak olduğu yerde sevinçten dans ediyordu. "Jack abartmıyor, biliyorsun ki o hiçbir şeyi abartmaz. Diğerlerine gidip onda toplanacağımızı söyleyeyim mi? Çok heyecanlı, bu bir sırla ilgili!"

"Herkesi toplayıp sırrın ne olduğunu öğrenene kadar sabret," dedi Peter. Kendi de yavaştan heyecanlanmaya başlamıştı. "Ben gidip Celin ve George'a haber vereceğim; sen de kızlara durumu bildir."

Janet bir yöne doğru koşarak gitti, Peter ise diğer yöne. Yeni bir toplantı için bir araya gelecek olmak ne güzeldi, hem de bu denli heyecanlı bir olay için.

İkisi geri döndüklerinde saat dokuz buçuktu. Herkes toplantıya geleceğine söz verdi. Hepsi de Jack'in söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Rozetlerinizi unutmayın," dedi Janet iki kıza da. "Böylesine önemli bir toplantıya rozetleriniz olmadan ve şifreyi bilmeden giremezsiniz."

Tüm üyeler büyük bir hevesle haberleri duymak istiyordu. Tek tek şifrelerini söylediler.

"Haftanın Günleri!" Ve kapı açılıp kapanıyordu.

"Haftanın Günleri," kapı bir kez daha açılıp kapandı. Üyeler rozetleriyle ve şifreyi fısıldayarak birer birer yerlerini aldı. Bu sabah Colin ve George'un da rozetleri

üzerilerindeydi. George kendininkini bulmuş, Colin'in annesiyse yeni bir tane yapmıştı.

En son gelen Jack oldu, herkes o gelene kadar olanı biteni duymak için adeta meraktan çatlıyordu. Ama işte Jack, gelenlerin sonuncusuydu.

"Haftanm Günleri," dedi yumuşakça, barakanın kapısında. Aralanan kapıdan içeriye girdi. Herkes merakla yüzüne baktı.

"Notunu aldık ve bütün üyelere haber verdik," dedi Peter. "N'oldu Jack? Gerçekten dediğin kadar önemli bir şey mi?"

"Şimdi dinleyin ve görün," dedi Jack. Kendisi için ayrılmış olan boş kutunun üzerine çömeldi ve "Dün akşam oldu," dedi.

Hikâyeyi anlatmaya başladı, rozetini kardanadamları yaptıkları yerde nasıl düşürdüğünü, gece el feneriyle oraya gittiğini ve orada karşılaştığı olayı, duyduklarını birer birer anlattı.

"O korkunç ses, homurdanan, iniltiyi andıran şey korkunçtu!" dedi. "Saçlarımı bile diken diken etmeye yetti. Gecenin bir yarısı o adamlar neden oradaydı? O yol hiçbir yere gitmiyor. Çitlerin yakınında durdular ve arabalarının arkasında taşıdıkları o şey de neydi öyle?"

"Kafes falan mıydı acaba, ya da bir mahkûmu taşıyan her tarafı kapalı bir vagon mesela?" dedi Barbara fısıltıyla.

"Görebildiğim kadarıyla bir kafes değildi," diye yanıtladı Jack. "Üzerinde hiç cam göremedim. Daha çok küçük, taşınabilir bir şeye benziyordu ama her neyse içinde eşya yoktu. Size söylüyorum ya, içindeki şey haykırıyordu, garip sesler çıkarıyordu." Gözleri heyecanla ve ilgiyle açılmış Pam, "Sence o bir adam mıydı?" diye sordu.

"Yo hayır, sanmıyorum. Yani olabilir de tabii ki," dedi Jack. "Ama bir adam öyle bir ses çıkartmaz, elbette ağzı bantlı değilse."

Bu yeni düşünce üyeleri daha da çok heyecana boğdu. Odada bir süre sessizlik yaşandı.

"Peki," dedi Jack, "en azından biliyoruz ki bu kesinlikle Gizli Yediler için mükemmel bir fırsat. Tepeden tırnağa gizem dolu bir macera."

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu George.

Hepsi oturdukları yerde düşünmeye başladı. "Kardaki izlerden herhangi bir şey bulabilir miyiz diye etrafı kontrol edebiliriz," dedi Peter. "O eski eve kadar gitmiş olan bir araba varsa onun izlerini görürüz zaten."

"Evet. Ve evin bekçisine dün gece herhangi bir şey duymuş mu diye sorabiliriz," dedi Colin.

"Ben bunu yapmam," dedi Pam. "O adama gidip sorular sormayı hiç istemem."

"Yine de birilerinin yapması gerek," dedi George. "Önemli olabilir."

"Bu arada evin kime ait olduğunu da öğrenebiliriz," diye ekledi Colin.

"Evet," dedi Peter. "Soruşturmamızı bölüştürelim, bir görev dağılımı yapalım. Pam, sen George'la birlikte evin kime ait olduğunu bulmaya çalış."

"Bunu nasıl yapacağız ki?" diye sordu Pam.

"Sağduyunuzu kullanmanız gerekecek," dedi Peter. "Her şeye ben karar veremem. Janet, sen ve Barbara yoldaki araba izlerini takip edebilir ve gözünüze takılan ipuçlarını inceleyebilirsiniz."

"Evet," dedi Janet sevinerek. Evin bakıcısıyla haşır neşir olmak zorunda kalmayacağı için sevinmişti.

"Colin, Jack ve ben de eski, boş eve gidip yaşlı ev bakıcısıyla görüşmeye çalışırız," dedi Peter, kendini tüm bu şeyleri organize eden kişi olarak önemli görerek.

"Scamper ne olacak?" diye sordu Janet.

"O da bizimle gelecek," dedi Peter. "Eğer ki evin bakıcısı sinirlenirse, Scamper da sinirli olabilir!"

“Ah, evet, iyi fikir. Scamper da sizinle olsun en iyisi,” dedi Jack. Bir köpeğin de onlarla gelmesi rahatlatıcı bir fikirdi. “O halde, yavaştan işe koyulalım mı?”

“Evet. Öğlen vakti burada buluşur ve bulduklarımızı paylaşırız,” dedi Peter. “Çok gizemli bir şey keşfettin, Jack. İşte bu tam da Gizemli Yediler’e göre!”

Birkaç Şeyi Aydınlatma

Gizli Yediler yeni maceraları için hazırdı, kendilerini son derece önemli hissediyorlardı. Scamper da keyiften kuyruğunu sallayarak Peter, Colin ve Jack'e katılmıştı. O da kendini çok özel hissedenlerdendi. Neden hissetmesindi ki zaten, o da gizemi çözecek olan önemli bir topluluğun parçasıydı ne de olsa. Gördüğü her köpeği koklamaktan çok daha önemli bir görevdi bu.

Pam ve George köşede ayrıldılar, biraz endişeli görünüyorlardı. Birbirlerine baktılar. "Evin kime ait olduğunu nasıl bulacağız.'" diye sordu Pam.

"Hadi postacıya soralım!" dedi George. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşündü. "Elbette ki eski eve bakıcı tutacak bir sahibi varsa, adına gelen mektuplar olması da gerekir."

"İyi fikir!" dedi Pam ve postaneye gittiler. Mektupları boşaltan postacıyı gördükleri için şanslılardı. George, postacıyı işaret ederek eliyle Pam'i dürttü.

"Hadi. Bir yerden başlamamız lazım, ona soralım!"

Postacının yanına yürüdüler. "Affedersiniz," dedi George. "Bize nehir kenarındaki eski evde kimin yaşadığını söyler misiniz, hani oradaki boş evde?"

"Boş bir evde nasıl biri yaşayabilir ki?" diye sordu postacı. "Aptalca sorular sorup zamanımı boşa harcamayın! Siz çocuklar çok komik olduğunuzu zannediyorsunuz, öyle değil mi?"

"Amacımız komiklik yapmak veya saygısızlık etmek değildi," dedi Pam aceleyle. "George evin kime ait olduğunu biliyor musunuz diye sormak istedi. Orada evin bakıcısı yaşıyor, bunu biliyoruz. Ama evin gerçek sahibinin kim olduğunu merak ediyoruz."

"Neden? Satın almayı mı düşünüyorsunuz yoksa?" dedi postacı yaptığı espriye gülerek. Çocuklar da postacının soruyu cevaplayacağını umarak kahkahalara katıldı.

Adam son mektupları da çantasına koyarken, "Evin kime ait olduğunu nasıl bilebilirim ki?" dedi postacı. "Mektupları evin bekçisi yaşlı Dan'den başka kimseye götürmüyorum, o da ayda yalnızca bir defa mektup alıyor zaten, maaşını belki de. En iyisi şu taraftaki emlak bürosuna sormanız. Onlar evlerle ilgilenir, bahsettiğiniz yerin sahibini de tanıyor olabilirler; gördüğüm kadarıyla çok heveslisiniz!"

"Hımm, teşekkür ederiz," dedi Pam neşeli bir şekilde ve beraber emlakçının yolunu tuttular. "Bunu biz de akıl etmiş olabilirdik," dedi Pam. "Ama dur bir dakika! Eğer oradakiler bize neden bilmek istediğimizi sorarsa ne cevap vereceğiz? İnsanlar emlakçıya evlerini satmak veya yeni ev almak için gider, öyle değil mi?"

Kapıdan içeriye doğru kaçamak bir bakış attılar. Masada on altı-on yedi yaşında genç biri zarfların üzerine bir şeyler yazıyordu. O kadar da korkutucu gözükmüyordu. Belki o aradıkları cevabı verebilirdi ve belki de neden bilmek istediklerini sormazdı.

İçeri çekinmeden girdiler. Genç adam kafasını kaldırdı.

"Bir şey mi soracaktınız?" dedi.

"Size nehir kenarındaki eski evin sahibini sormamızı istediler," dedi George, genç adamın çocukların, aileleri tarafından gönderilmiş olduğunu düşünmesini umarak. Aslında bunu yapmalarını yalnızca Peter söylemişti, neyse genç adam bunu bilmek zorunda değildi.

"Evin şu an için satılık olduğunu sanmıyorum," dedi genç, önündeki defterin sayfalarını karıştırarak. "Aileniz satın almakla mı ilgileniyor, yoksa başka bir şey mi var? Evin satılık olduğunu bilmiyordum."

İki çocuktan da ses çıkmadı, ne söylemeleri gerektiğini bilemiyorlardı. Genç adam sayfaları incelemeye devam etti.

"Hımm, işte burada," dedi. "Satılık değil bir süre önce Bay J.Holikoff evi satın almış. Neden orada oturmuyor, bilemiyomm!"

"Bay Holikoff bu civarlarda mı oturuyor peki?" diye sordu Pam.

"Hayır. Adresi 64, Heycom Caddesi, Covelty," diye önünden okudu genç adam. "Şu anda orada yaşadığından emin değilim. Yakınlarınız onunla irtibata geçmek mi istiyor? Eğer dilerseniz halen orada mı diye öğrenebilirim, adrese ait bir telefon numarası var."

"Ah, hayır, teşekkür ederiz," dedi George aceleci bir tavırla. "Başka bir bilgiye ihtiyacımız yok, eee, mademki ev satılık değil. Yardımınız için çok teşekkürler. İyi günler." , Yüzleri hafif kızarık, fakat hallerinden memnun bir şekilde dışarı çıktılar. "Bay Holikoff," dedi Pam, George'a bakarak. "İlginç bir isim, değil mi? Adresini hatırlıyor musun, George?"

"Evet," dedi George. Not defterim cebinden çıkarttı ve yazmaya başladı; "Bay J. Holikoff, 64, Heycom Caddesi, Covelty. Tamam, iyi bir iş çıkarttık sanırım! Acaba diğerleri neler yapıyor?"

Onlar da işin aslı, oldukça ilerleme kaydetmişti. Janet ve Barbara nehre giden yol üzerindeki tekerlek izlerini inceliyorlardı. Kendilerini birer dedektif gibi hissediyorlardı.

"Gördün mü? Arkasına vagon bağlanmış bir araba veya her neyse, Templeton yönünden buraya sapmış; izler bizim kasabanın yönünden değil," dedi Janet. "Tekerleklerin nerede hendeğe girdiğini bile rahatça görebilirsin."

"Evet," diye çukurlara bakarak onayladı Barbara. "Arka tarafta taşınan vanın tekerlekleri arabadan daha inceymiş. Ve şuna bak, tam burada tekerleklerin desenini bire bir görebilmek mümkün. Arabanınkiler bozulmuş gerçi."

"Sence de bu tekerleklerin desenini bire bir not defterimize çizmek iyi bir fikir değil mi?" dedi Janet. "Yani, bir anda gerekli bir ipucu olabilir. Hatta lastiğin ne kadar genişlikte olduğunu dahi ölçebiliriz."

"Bunların ne işe yarayacağını anlamış değilim," dedi Barbara. Artık yolun aşağısındaki üç çocuğun yanma dönmek istiyordu.

"Tamam, ben desenleri defterime kopyalamaya çalışacağım," dedi Janet kesin bir sesle. "Çocuklara gösterecek bir şey olsun istiyorum!"

Böylece, çok dikkatlice desenleri çizdi. Çizgilerle, dairelerle ve V şeklindeki işaretlerle komik bir desendi defterine karalamaya çalıştığı. Bitirdiğinde pek de iyi gözükmüyordu. Ölçüleri olabildiğince iyi şekilde almaya çabaladı. Yanında herhangi bir mezura falan taşımıyordu, o da doğru ölçü için defterinin bir sayfasını izin üzerine yerleştirerek kullanmayı denedi. İşe yaramıştı, birebir aynı şeyi sayfaya kopyaladı. Kendisiyle gurur duyuyordu, keşke deseni de bu denli düzgün çizebilseydi, diye içinden geçirdi. Barbara ise gördüğünde gülmeye başladı. "Yo hayır! Hiç olmamış!" dedi.

Janet yan yan baktı ve defterini sinirlice kapattı. "Hadi şimdi de izleri yolun ucuna kadar takip edelim," dedi. "Nereye gittiklerini aynen görebiliriz. Buradan sıkça bir vagon geçmiyor, izleri kolaylıkla takip edebilmemiz gerek."

Janet haklıydı. İzleri takip etmek gerçekten zor bir iş değildi. Yoldaki izlerin üzerinden devam ettiler, tam da eski evin yanında durdular. Vardıkları yerde birbirinden farklı o kadar çok şekil vardı ki, ne olduklarını çözmek zor bir işti: Ayak izleri, tekerleklerin ardında bıraktıkları, karın yağıp da rüzgârla birlikte bozduğu daha başka şekiller. Bir şey dışında herhangi bir kanıya varmak olanaksız gibiydi. Tam burası şüphelilerin durup da gizli işleri çevirdikleri verdi.

"Bak, yoldaki tüm bu dağınıklığı yolun sonuna dek tekerlekler yapıyor," dedi Janet. Giriş kapısına doğru kafasını çevirdi. Evin bekçisiyle konuştular mı dersin?

"Hadi gidip bir göz atalım," dedi Barbara.

"Yo, işimizi henüz bitirmedik," dedi Janet. "İzleri yolun sonuna dek takip etmeliyiz. Hadi, nehir kenarına kadar uzanıyorlar mı, kontrol edelim. Eğer ki öyleyse, arabanın aşağı ve daha sonra da yukarı yöne doğru gittiğini anlamış oluruz. Nereden döndüklerini bulabiliriz."

Bu da kolay bir işti. İzler neredeyse nehre kadar devam ediyordu. Birisi giriş kapısını açmış ve araçla birlikte nehrin yanına kadar sokulmuş olmalıydı çünkü orada

bir daire çizildikten sonra yola geri dönülmüştü. Lastiklerin ardında bıraktığı ipuçlarından bu çok açıktı.

"Tamam, dün gecenin hikâyesi işte buydu," dedi Janet. Ulaştıkları sonuçlardan memnundu. "Templeton yönünden gelen araç ve taşıdığı her neyse yolun şu tarafından döndü, eski evin yanında durakladı. Daha sonra aşağı tarafa doğru devam etti, kapıyı açıp içeride tam bir daire çizdikten sonra dışarı çıkıp yoldan gecenin karanlığına karıştı. Peki, ama kimdiler ve onları buraya kadar getiren neydi?"

"Gecenin o saati için garip bir durum," dedi Barbara.

"Çok garip hem de," diyerek onayladı Janet. "Şimdi eski evin arka tarafına gidelim ve diğerlerini bekleyelim."

"Saat neredeyse bir oldu," dedi Barbara. "Sence hâlâ oradalar mıdır?"

Giriş kapısını geçtikten sonra çevreye bakındılar. Tam da korktukları gibi yaşlı bakıcı onları görür görmez elindeki dev sopayla dışarı fırladı.

"Yine mi siz!" diye bağırdı. "Durun, şimdi geliyorum oraya. Sopamın tadına varacaksınız. Sizi can sıkıcı, laf dinlemez veletler! Orada bekleyin!"

Ancak tabii ki Barbara ve Janet beklemediler. Korkuyla yola doğru kaçıştılar ve kendilerini beyaz yumuşak karın içine, olabildiğince hızlı attılar.

Bakıcıyla Görüşme

Üç arkadaş ve Scamper harika zaman geçirmişlerdi. Arabadan arda kalanları inceleyerek yolun aşağısına doğru ilerlediler. Sonunda eski eve vardılar. Bahçe giriş kapısı kapalıydı. Onlar da kapının üzerine tırmanıp içeriye doğru sarktılar ve devam eden izleri gördüler.

"İşte dün bıraktığım ayak izleri," dedi Peter eliyle işaret ederek. "Ve bak, şurada da Scamper'ın pati izlerini görmek mümkün ve bu tarafta da; ama izlerin tümü daha büyük başkalarıyla bozulmuş. Biraz tuhaf."

"Büyük, yuvarlak tabanlı ayakkabı giyen birinin izleri," dedi Jack şaşırarak. "Kim böyle bir ayakkabı giyer ki? Bak şu taraflarda da aynı izi tekrar ve tekrar görmek mümkün. Bunu giyen her kimse yerinde duramayan biri olduğu açrk. Belki de zorla götürülüyordu."

Çocuklar giriş çevresinde yeniden gezinip yerdeki kalıntıları inceledi. Gözlerinin el verdiği ölçüde, dikkatlice bir araştırmaydı bu. "İçinizden biri, kar üzerinde iz bırakmadan ön taraftaki kapıya ulaşabilir mi?" diye sordu Colin. "Ben yapamam ama gördüğüm kadarıyla oradaki kar dümdüz, hiç çiğnenmemiş."

"Ben de yapamam," diye katıldı Peter. "Hadi diğer tarafa geçelim. Hem evin bakıcısıyla görüşüp dün gece olağandışı bir ses duymuş mu diye sorabiliriz."

"Ya bize neden bilmek istediğimizi sorarsa ne cevap vereceğiz?" dedi Colin. "Yani, eğer o da çözmeye çalıştığımız olayın bir parçasıysa, böyle bir soru onu çok sinirlendirebilir."

"Evet, olabilir," diye karşılık verdi Peter. "Zekice hareket etmeliyiz. Bir bakalım."

Birlikte düşündüler. "Aklıma gelen hiçbir şey yok açıkçası. Belki ona hırsızlardan korkar mı falan gibi sorular sorup onu konuşturmaya çalışabiliriz," dedi Peter sonunda. "Bu şekilde aradığımız cevaplara ulaşabiliriz belki."

“Tamam,” dedi Colin. “Gerçi pek iyi bir plan gibi gözükmedi ama, hadi gidelim.” Scamper araba yolundan koşarak ilerledi. Köşede kayboldu. Çocuklarsa anlayamadıkları, terliğimsi, yuvarlak ayak izlerinin her yerde olduğunu fark ettiler. Sanki birisi sinirli bir şekilde bahçede turlamış gibiydi.

“Ön giriş kapısına kadar ilerlemiyorlar,” dedi Colin. “Ben de öyle düşünmüştüm! Evin çevresinde bir daire çiziyorlar, burada baksana, bakıcının dün kullandığı arka kapının yanından geçiyorlar ve oradan da mutfak kapısına!”

“Hımm, bu biraz şüpheli!” dedi Peter. Neden rahatça kullanılabilecek ön ve arka kapılar varken, mutfak kapısının önünde bu kadar çok iz vardı? Evet, tüm izler buradaydı, iki farklı kişiye ait ayak izleri ve bir de yuvarlak, terliğimsi o garip izler. Kafayı yemek üzereyim!”

Mutfak kapısını zorladılar ama kilitliydi. Cama meraklı gözlerle baktılar. Mutfak tamamen boş ve bakımsızdı. Tüm gördükleri bir gaz ocağı, tabakla dolu lavabo ve cama yakın bir kovaydı.

“Sanırım yaşlı adam bulaşıkhaneyi ye ön taraftaki şu odayı kullanıyor,” dedi Jack.

“Bak, bakıcı orada!” dedi Peter aniden.

Yaşlı bakıcı mutfakta bir şeyleri karıştırıyordu. Penceredeki üç çocuğu gördü ve camı araladı.

“Eğer köpeğinizi arıyorsanız, ön bahçede!” diye bağırdı. “Çabuk dışarı. Burada çocuk istemiyorum. Ben daha neler olduğunu anlayamadan, siz camları kırar kaçarsınız!”

“Yo, hayır yapmayız,” diye bağırdı Jack, sağır adama sesini duyurmaya çabalayarak. “Köpeğimizi alıp gideceğiz. Bahçeye girdiği için özür dileriz.”

“Burada kendinizi yalnız hissetmiyor musunuz?” diye sordu Colin. “Hırsızlardan korkmuyor musunuz?”

"Hayır. Korkmuyorum," dedi yaşlı adam. "Büyük bir sopam var, ayrıca da burada çalabilecekleri hiçbir şey yok."

"Birileri sanırım arka kapınıza kadar gelmiş," diye bağırdı Peter. Konuyu belki de evin bakıcısıyla tartışabilirdi. İzlerin tümünü elleriyle işaret ederek gösterdi. Bakıcı camdan dışarı sarktı ve izlere göz gezdirdi.

"Onlar sizin yaptığınız izlerden başka şey değil, avare avare dolaşıp her işe burnunuzu sokmayın!" diye sinirli bir şekilde bağırdı yaşlı adam.

"Hayır değil. Bahse varım, bunlar dün gece evinize gelen hırsızların işi," dedi Peter ve üç çocuk merakla bakıcının vereceği tepkiyi bekledi.

"Pah!" dedi adam. "Beni korkutmaya çalışıyorsunuz sadece, değil mi, sizi aptal çocuklar!"

"Hayır. Amacımız bu değil," dedi yeniden Peter. "Dün gece gerçekten hiçbir şey duymadınız mı? Eğer evinize girmeye çalışan biri olursa, sesleri duyabilir misiniz?"

"Ben sağırım evlat," dedi bakıcı. "Hiçbir şey duyamam ama durun bir dakika, evet, sanırım dün gece kulağıma gelen birtakım sesler oldu. Hatırlamıyorum bile. Ah, bu garip, öyle değil mi?"

Çocuklar heyecandan neredeyse nefes almayı unutacaktı. "Ne duydunuz?" diye sordu Jack. Yaşlı adam Jack'in sorusunu anlamadı. Kaşlarını çattı ve kırışık yüzü daha da kırışık bir hal aldı.

"Anlaşılan gerçekten de birtakım mırıltı tarzı sesler duydum," dedi adam yavaşça. "Sadece kulaklarımdan gelen anlamsız çıtırtılar olduğunu sanmıştım, çoğu zaman bu tür şeyler olur, bilirsiniz ve kontrol etmem. Ama şimdiye dek kimse ne bir şey aldı, ne de bir şeye zarar verdi, tamam da neden birileri böyle bir şey yapsın ki?

"Evde bazı sesler mi duydunuz?" diye bağırdı Peter.

"Evet, dışarıdan gelen sesleri duyabileceğimi pek sanmıyorum," dedi yaşlı adam. "Kütük kadar sağırım. Yaşlı bir adamı korkutmaya çalışmak. Kendinizden

utanmalısınız sizi küçük veletler!"

"İçeri girip etrafı kontrol etmemize izin verir misiniz?" diye sordu Colin, diğerleri de istekli gözlerle yaşlı adama bakıyordu. Ah bir evet deseydi! Ancak tabii ki diledikleri cevabı alamadılar.

"Neler düşünüyorsunuz siz böyle, içeri girmek mi?" dedi bakıcı. "Siz çocukları iyi bilirim -yaramaz haylazlar- zamanımı boşa harcıyorsunuz. Çabuk burayı terk edin ve sakın tekrar hırsız palavralarıyla geri dönmeye kalkışmayın. Buradan uzak durun. Sizin gibileri her zaman muzırlık yapmaya hazırdır."

Tam o anda Scamper zıplayarak yanlarına geldi. Yaşlı adamı penceresinden sarkmış gördü ve ona doğru dostça yaklaşmak istedi. Adam aniden irkildi. Scamper'ın kendisini ısırmak istediğini sandı ve elindeki sopayı camdan dışarı uzatarak vurmaya yeltendi. Scamper kenara kaçarak havlamaya başladı.

"Bu köpeğe bir ders vermek lazım!" dedi sinirli bir şekilde yaşlı adam. "Ve tabii ki sizlere de, saygısızca oradan beni izliyorsunuz! Benimle dalga geçmek neymiş göstereceğim, size de, o aptal köpeğinize de!" Adam pencereden kayboldu. "Yan kapıdan çıkacak," dedi Peter. "Hadi, istediğimizi aldık. Gidelim!"

Başka Bir Toplantı

O öğlen toplantı çok ilginç ve heyecan dolu geçti. Tüm üyelerin ayrı ayrı raporlayacakları yeni bilgileri vardı. Herkes dakik bir şekilde duraksamadan şifreyi söyledi ve içeri girdi. "Haftanın Günleri!"

"Haftanın Günleri!"

"Haftanın Günleri!"

Herkes yerini aldı. Küçük çetenin üyelerinin her biri önemli insanlar olarak görünüyordu. Scamper, Peter ve Janet'ın aralarına kuruldu. Bir yargıcın perukası gibi aşağıya uzanan kulakları kendisine bilge bir görünüm kazandırmıştı.

"Pam ve George, ilk önce siz," dedi Peter.

Her şeyi anlattılar, eski evin bir süre önce nasıl Bay J. Holikoff'a satıldığını ve sahibinin hiçbir zaman orada yaşamadığını öğrendiklerini.

"Adresini aldınız mı peki?" diye sordu Peter. "Önemli olabilir."

"Evet," dedi George defterini çıkartarak ve adresi okudu.

"Güzel. Evinde garip olaylar döndüğünü anladığımız takdirde kendisiyle irtibata geçmemiz gerekebilir," dedi Peter.

Pam ve George yaptıkları işle gurur duydular. Sonrasında diğer iki kız, edindikleri yeni bilgileri anlatmaya başladı. İzlerin Templeton yönünden geldiğinden, bahçe girişinden geçerek Jack'in önceki gece garip sesler duyduğu yere kadar nasıl eski evin yanına doğru sokulduklarını ve karların bozulmamış kısımlarından bahsettiler. Yerdeki izlerin nereye uzandığını, daire şekli çizdikten sonra geldikleri yönden geri döndüğünü anlattılar.

"İyi iş," dedi Peter. Janet, yüzü hafifçe kırmızıya çalarak defterini çıkarttı.

“Bir şey daha var,” dedi, defterine çizdiği tekerlek izlerini Peter’a doğru uzattı. “Bize ne derece yardımcı olur bilemiyorum ama arabanın çektiği araç her neyse tekerlek izlerini kopyalamaya çalıştım. Genişliğini de aynı şekilde ölçtüm.”

Herkes Janet’ın defterine karaladığı çizime baktı. Çok önemli bir bilgiye benzemiyordu, yine de Peter bundan hoşlanmış gibiydi.

“Fazla bir yararı dokunmasa bile, bunu yapman akıllıcaydı,” dedi. “Düşün ki tekerlek izlerine ihtiyacımız oldu ve karlar da eridi, böyle bir durumda çizimin çok faydalı olabilir.”

“Evet, bu doğru,” diye onayladı Colin sıcak bir tavırla. “Bence de bu çok akıllıca bir hareketti, Janet.”

Janet’ın gururu okşandı. Not defterini kenara bıraktı. “Şimdi siz üçünüzden ne haber bakalım,” dedi. Aslında hikâyenin bir bölümünü diğerlerini beklerken Peter’ın ağzından duymuştu.

Peter üç kişi adına konuştu. Herkes sessizce ve heyecanla dinledi.

“Yani, gördüğünüz gibi,” diye bitirdi Peter. “Birileri dün gece eski evin yanına gidip mutfak kapısından içeri girmiş olmalı çünkü ayak izleri o yöne doğru ilerliyor ve sanırım oraya tutuklu bir mahkûmu bıraktılar!”

Pam’in bunu duyunca nefesi kesildi. “Bir mahkûm mu? Ne demek istiyorsun?”

“Pekâlâ. Sizce de penceresiz, garip bir araçta kaçak bir mahkûmun taşındığı açık değil mi, kimsenin göremeyeceği ve duyamayacağı bir mahkûm, mutfaktan içeri sürüklenen ve içeri girmeye zorlanan ve evin içerisinde bir yere saklanan. Yaşlı, sağır ev bakıcısının duyamayacağı şekilde inleyen yaralı bir kaçak,” dedi Peter.

“Bu fikri sevmedim,” dedi Colin. Peter’ın anlattığı hikâye odadaki kimsenin hoşuna gitmemişti aslında. Zavallı, haykıran bir mahkûmun eski, boş bir evde saklanması fikri ürkünçtü.

“Peki, o garip ayak izleri için ne diyeceksin o halde?” diye sordu Colin.

"Evet ve de böyle bir şey olsa dediğin mahkumun suya ihtiyacı olurdu," dedi Janet. "Hem niçin öyle bir yerde saklanmak istesin ki?"

"Kaçırıldı belki de," dedi Jack. "Bilirsiniz bu çok ciddi, eğer düşündüğümüz şey doğruysa."

Sessizlik oldu. "Ailelerimize anlatmalı mıyız dersiniz?" dedi Pam.

"Ya da polise?" diye ekledi Jack.

"Hımm, biraz daha fazla bilgi elde edininceye kadar hayır," dedi Peter. "Tüm bu soruların çok basit cevapları da olabilir, yolunu kaybetmiş bir araba veya o tarzda bir şey gibi."

"Aklıma gelen başka bir fikir daha var!" dedi Jack. "O vagon bir çeşit cankurtaran da olabilir belki, siz ne dersiniz? Demek istediğim, hasta birini hastaneye götürmeye çalışan bir van mesela. Belki de öyleydi ve araç yanlış yöne döndü. Sonra doğru yolu bulmak için durdular ve hasta adam da acı içinde bağırdı."

"Ancak yaşlı bakıcı evin içerisinde de bir gürültü duyduğunu söyledi," dedi Peter. "Bahsettiği şey kafasının içerisindeki sesler de olabilir elbette, durup dururken kulaklarına gelen. Bu sadece bir fikir, Jack. Bu bir cankurtaran olabilir, senin de dediğin gibi, ama böylesine şekli olan birini de hiçbirimiz daha önce görmedik."

"Her neyse, garip olaylar döndüğünü daha elle tutulur kanıtlar buluncaya dek kimseye söylemeyelim," dedi Colin. "Eğer olanları polise anlatırsak ve onlar da her şeyin basit bir açıklaması olduğunu anlarsa, çok aptal durumuna düşebiliriz!"

"Bu doğru. Tüm bildiklerimizi bir sır olarak tutmalıyız," dedi Peter. "Yine de elbette ki bu konuda kendimiz bir şeyler yapmalıyız, hiçbir şey olmamış gibi davranamayız."

"Tabii ki bir şeyler yapmak zorundayız," diyerek onayladı George. "Ama ne?"

"Akıllı olalım," dedi Peter. Yeniden beraberce düşünmeye koyuldular. Bir sonraki en akıllıca hamle ne olabilirdi?

“Benim aklıma gelen bir fikir var,” dedi Jack sonunda. “Biraz ürkütücü gerçi.”

“Neyse, söyle,” dedi diğerleri hep bir ağızdan.

“Tamam, eski evin odalarından birinde kaçak bir mahkûm kalıyorsa, birileri tarafından kendisine mutlaka yemek ve su verilmeli,” dedi Jack. “O halde birileri gece bunu yapmak için geri dönmeli, öyle değil mi? Demek istediğim şu ki, bu gece yeniden aynı yere gidip orada neler olup bittiğini izlemeye var mısınız, böylece gelenlerin kim olduğunu ve nereye gittiklerini takip edebiliriz!”

“Bu gerçekten güzel bir fikir gibi,” dedi Peter. “Ama böyle bir şey yapacaksak ikiye ayrılmalıyız. Oraya bir başıma gidip neler olduğunu izlemek için kendimi tehlikeye atamam!”

“Bence bu gece birileri o evi ziyaret edecek,” dedi George. “Neden biz dört erkek beraber gidip onlar gelinceye kadar gizlenmiyoruz?”

“Eğer dört kişi olursak saklanmamız ne kadar zor olursa görülmemiz de o denli kolay olur,” dedi Colin.

“Bu doğru; ya da belki de kendimizi beyaz çarşaflar ve başka şeylerle örtüp kardanadamların arasına karışabiliriz!” dedi Peter gülerek. Peter'ın hiç de ummadığı şekilde diğer üç erkek bu fikre bayıldılar.

“Oh, evet, Peter, bu çok akıllıca! Üzerimizdeki beyaz giysilerle hiç kimse bizi kardanadamlardan ayırt edemez,” dedi Colin.

“Kimin gelip gittiğini oradan rahatça görebiliriz hem de,” dedi George.

“İki kişi evin içerisini, diğer ikisiyse dışarısını kardanadamların arasından gözetleyebilir. Herhangi ters giden bir şey olursa da birbirimizi kollayabiliriz,” dedi Jack. “Orada kardanadamlarla beklemek eğlenceli olacak! Sıkıca giyinmemiz gerek ama.”

“Biz kızlar da sizinle gelemez miyiz?” diye sordu Pam.

"Ben istemiyorum!" dedi Barbara. "Hayır," diyerek karşılık verdi Peter. "Üzgünüm ama yedi kişi çok fazla. Dört kişi olursak şansımız daha yüksek."

"Scamper ne olacak?" diye sordu Jack, gözleri heyecanla ışıldarken. "Onu da almalı mıyız?"

"Sanırım evet, böylesi daha iyi olur," dedi Peter. "Söylersem çıt çıkartmayacağından emin olabilirsiniz."

"Ona da küçük, beyaz bir elbise yapabilirim," dedi Janet. "Böylece o da karların arasında fark edilmez. Büyük bir kar öbeğine benzeyecek!"

Hepsi birden çok heyecanlandılar. "Ne zaman gitmeliyiz?" diye sordu Colin.

"Bir bakalım, Jack dün gece adamların saat dokuz buçuk civarı geldiğini söyledi. O halde yine aynı saatte orada olmalıyız.

Saat dokuzda burada buluşalım. Aman Tanrım! Ne kadar heyecan verici, öyle değil mi?"

Geceleyin Dışarıda

Janet bütün öğlen vaktini Scamper'a beyaz bir giyecek yaparak geçirdi. Peter paçavra halindeki bir çarşaf ve bir o kadar da eski yağmurluğu buldu. Çarşafın kesilirse diğer üç arkadaşı için de yeterli olabileceğini düşündü.

Janet büyük çarşafı keserken ona yardımcı oldu. Her birine kol ve boyun delikleri yaptılar. Peter beyaz giysisini üzerine giydiğinde Janet kendini kıkırdamaktan alıkoyamadı.

"Biraz acayip durdu," dedi. "Kafanı ne yapacağız? Koyu renk saçlarını nasıl gizleyeceğiz? Bu akşam ay ışığı her tarafı aydınlatacak, biliyorsun."

"Beyaz bir şapka falan ayarlamalıyız," dedi Peter. "Ve yüzlerimizi de beyaza boyamalıyız."

"Barakada beyaz, badana boyası olması lazım," dedi Janet yine kıkırdayarak. "Ah, Peter, tamamıyla garip biri gibi gözükeceksin. Dokuzda barakaya ben de gelebilir miyim, Peter, sadece seni gitmeden önce bir kere de o halinle görmek istiyorum!"

"Tamam, eğer kimseye çaktırmadan aşağı inebilirsen," dedi Peter. "Sanırım annem bu akşam dışarı çıkacak, bir sorun olacağını sanmıyorum. Ama çıkmazsa yanıma gelmemelisin. Ses çıkarıp her şeyi mahvedebilirsin sonra."

"Annem bu akşam dışarı çıkıyor. Bu iyi! Böylece barakaya geldiğim anlaşılamaz." Peter, Janet'a çok sıkı giyinmesi gerektiğini, uyuyakalırsa da kalkmaya çalışmamasını tembihledi.

"Uyuyakalmamalıyım," dedi Janet öfkeli bir şekilde. "Yani kalmayacağım, umarım sen de kalmazsın."

"Saçmalama," dedi Peter. "Böylesine önemli bir planın lideri uyuyakalabilir mi hiç! İnan bana Janet, Gizli Yediler'in macerası bu sefer gerçekten başlıyor, hatta

başladı bile!"

Saatler akşam sekiz buçuğu gösterdiğinde çocukların odalarının lambaları söndü ve bir daha yanmadı. Ama fenerler odanın içerisine doldu, Janet, Scamper'ı giydirmekle meşguldü. Scamper anlaşılan giysisini pek sevmemişti ve çekiştirip duruyordu.

"Ah, Scamper, eğer bir kardan köpeğe benzemezsen onlarla birlikte gidemezsin ki!" dedi Janet umutsuzca. Ve Scamper kendisine ne söylendiğini anlamasa bile huysuz bir köpek gibi davranmayı kesti. Sonunda komik ve halinden mutsuz görünüyordu.

"Hadi bakalım, geliyor musun, saat neredeyse dokuz," dedi fısıldadı bir ses. Bu Peter'dı. Beraber iki çocuk ve bir de Scamper sessizce alt kata indiler. Oldukça kalın giyinmişlerdi ve dışarı çıkar çıkmaz havanın bekledikleri kadar da soğuk olmadığını gördüler.

"Karlar eriyor! Bu gece don yok anlaşılan," diye fısıldadı Janet.

"Kahretsin, umarım kardanadamlar da erimemiştir," dedi Peter heyecanla.

"Daha değil," diye karşılık verdi Janet. "Hadi, gelen birini görüyorum."

Barakanın önünde gizli şifreler sessizce fısıldandı ve Gizli Yediler'in beş üyesi de kapıda belirdi. Peter bir mum yaktı, herkes birbirine büyük bir heyecanla baktı.

"Yüzlerimizi beyaza boyamalıyız," dedi Peter. "Sonra tamamen hazırız."

Jack kıkırdadı. "Scamper'a bakın! O da beyazlar içinde! Sen de çok komik olmuşsun."

"Hav," dedi Scamper, çaresizce. O da zaten kendini gülünç hissedenlerdendi! Zavallı Scamper.

Gülüşlerle ve kahkahalarla dört çocuk yüzlerini beyaza boyadılar. Boyalı yüzlerinin paltolarına bulaşmaması için dikkatlice üstlerini giyindiler. Janet her bir çocuğun kafasına hazırladığı beyaz şapkaları geçirdi.

"İşte oldu! Bu gece sokakta yürürken sizle karşılaşmak istemezdim!" dedi ve devam etti, "Korkunç görünüyorsunuz!"

"Gitme zamanı," dedi Peter. "Hoşça kal Janet. Şimdi yatağına git ve güzelce uyu. Yarın sabah sana tüm olanları anlatırım! Döndüğümde seni uyandırmadan yatağıma girerim."

"Sen gelinceye dek uyanık kalmalıyım!" dedi Janet.

Ay ışığının aydınlattığı yolda giden arkadaşlarını seyretti Janet. Korkunç yüzleri ve garip elbiseleriyle uzaklaşıyorlardı. Eriyen karın üzerinde yumuşakça ilerlerken gerçekten de yürüyen birer kardanadamı anımsatıyorlardı.

Dörtlü, yoldan geçen birileri var mı diye etrafı süzerek sessizce nehir kenarındaki eski eve doğru yürüdüler.

Karla kaplı köşeden sessizce gelen, fark edemedikleri iri bir çocuk hariç yolda kimseyle karşılaşmadılar. Çocuğu görünce oldukları yerde kalakaldılar. O da aynı şekilde durdu. Gözlerini korku içerisinde karşıdan gelen dört kardanadama dikti.

"Oooooh!" dedi çocuk. "Bu da nedir? Siz de kimsiniz?"

Peter ürkütücü bir inilti sesi çıkarttı ve çocuk korkuyla çığlık attı. "Yardım edin! Dört tane yürüyen kardanadam! Yardım edin!"

Yoldan aşağı doğru bağırarak kaçtı iri çocuk. Dört çocuk hep bir ağızdan kahkahalarını koyuverdi.

"Buna inanamıyorum, Peter!" dedi Jack. "O garip sesi çıkarttığında kendimi tutmak için çatlayacaktım!"

"Hadi, çocuk başkalarıyla buraya dönmeden önce çabuk olmalıyız," dedi ve yollarına devam ettiler. Eski evin olduğu dar sokağa ulaştılar ve ilerlediler. Sonunda işte oradalardı. Ay ışığıyla aydınlanan evin çatısına baktılar, etraf sessiz ve karanlıktı.

"Henüz gelen giden yok," dedi Peter. "Evde de ne ışık, ne de herhangi bir ses var."

"Hadi gidip mutlu kardanadam çetesinin arasına karışalım," dedi Jack. "Umarım Scamper'a bacaklarımın arasından geçmemesini yeterince tembihlemişsindir, Peter. Beni bu tuhaf şeylerin içerisindeyken rahatça yere devirebilir."

Bahçe giriş kapısının üzerinden atlayarak bahçeye girdiler. Kardanadamlar halen aynı yerde duruyordu ama o da nesi! Eriyorlardı ve artık sabahkinden daha küçüklerdi. Scamper hemen yanlarına koştu ve her birini dikkatlice kokladı. Peter onu yanına çağırdı.

"Buraya gel, Scamper! Biz nasıl duruyorsak sen de aynını yapmalısın ve unutma, asla havlamayacaksın, hırlamak ve sızlanmak da yok!"

Scamper dediklerini anladı. Peter'ın yanında tıpkı bir heykel gibi oturdu. Dört çocuk da karlı gecede sessizce beklemeye başladı.

Beklediler ve beklediler. Hiçbir gelen olmadı. Yarım saat durdular ve üşümeye başladılar. "Karlar ayaklarımı dondurdu," diye yakındı Jack.

"Burada daha ne kadar beklemeliyiz sence?"

Diğerleri de bir o kadar yorgun hissediyordu. Tüm fikirleri de dondurucu soğukta yarım saat bekledikten sonra yerde eriyen karlar gibi yitip gitti. Burada yarım saat beklemek onlara yetmiş de artmıştı bile.

"Birazcık yürüsek mi?" diye sordu Colin sabırsızca. "Sadece biraz ısınmak için."

Peter tam soruyu cevaplayacakken dinlemeye başladı. Bir şey duymuştu. O da neydi?

Colin yeniden konuşmaya başladı. "Şşşttt!" dedi Peter. Colin yeniden sustu. Hepsi birden kulak verdiler bu sefer. Dikkat kesilmiş kulaklarına gittikçe yaklaşan bir ses geldi.

"İşte o ses," dedi Jack aniden. "O olduğunu biliyorum! Uzaktaki kısık sesler! Eski evin tarafından geliyor. Orada birileri var!"

Arkalarını bir ürperti kapladı. Yeniden dikkat kesildiler ve uzaktan gelen, daha da farklı bir ses kulaklarını tırmaladı.

"Bunu sevmedim," dedi Peter. "Ne olduğunu görmeye, eski evin yanma gideceğim. Sanırım birilerine haber vermeliyiz."

"Hep beraber gidelim," dedi Colin. Peter kesin bir ses tonuyla cevap verdi.

"Hayır. İki kişi birlikte gideceğiz ve geri kalanlar da burada nöbet tutacaklar. Böyle konuşmuştuk. Jack, sen benimle gel. Colin ve George sizler de burada kalın ve izleyin."

Peter ve Jack garip elbiseleri ve yüzleriyle binanın bahçesine açılan kapıyı aralayıp içeri süzüldüler. İçeriden gelen herhangi bir ses yoktu.

İkisi araba yolundan gölgeleri takip ederek dikkatlice ilerledi. Yaşlı bekçi onları her an görebilirdi. Ön kapıya yöneldiler ve posta kutusuna doğru bir bakış attılar. O tarafta da sıra dışı herhangi bir şey göremediler. Her şey karanlığa gömülüydü.

Yan kapı kilitliydi. Bunun üzerine arka kapıyı denediler ve o da aynı şekilde açılmadı. Aniden evin içerisinden gelen o şiddetli, acayip sese kulak kesildiler. Birbirlerine sıkıca sokuldular. Bu eski boş evde olan biten de neyin nesiydi böyle?

"Bak! Yaşlı bekçi bu sabah bizimle konuştuğu camı açık unutmuş" diye fısıldadı Jack aniden.

"Ciddi misin, gerçekten mi? O zaman içeriye girip kaçak mahkûmu bulmaya ne dersin?" diye fısıldayarak sordu Peter. Sesinde heyecan vardı.

İçeri girmeleri yalnızca bir iki dakikalarını aldı. Mutfakta karanlıkta bir süre durup dinlediler. Kulaklarına gelen hiçbir ses yoktu. Peki, mahkûm nerede olabilirdi?

"Tüm evi baştan sona aramaya var mısın?" diye sordu Peter. "El fenerimi yanımda getirdim."

"Evet, varım çünkü bunu yapmalıyız," diye yanıtladı Jack. Böylece parmak uçlarında yürüyerek sessizce mutfağı ve alt katı kontrol ettiler. Etrafta hiç kimse yoktu.

"Şimdi koridora gidelim, oradan da odaları kontrol ederiz," dedi Peter.

Ön taraftaki odalar ay ışığıyla aydınlanmıştı ama arka taraftakiler karanlığa gömülüydü. Her bir kapıyı tek tek açtılar ve içerisini fenerle kontrol ettiler. Hepsi de

boş ve sessizdi.

Sonunda kapalı bir oda kapısına ulaştılar. İçeriden sesler geliyordu. Peter, Jack'i dürttü. "İçeride birisi var. Sanırım kapı kilitli; yine de açmayı deneyeceğim. Eğer bizi kovalayan biri olursa koşmaya hazır ol!"

Eski, Boş Evde

Kapı kilitli değildi. Sessizce açıldı. İçeriden güçlü bir ses yükseldi. İçeride birisi vardı, horluyordu.

İkisi de aynı şeyi düşündü. İçerideki, evin bekçisi olmalıydı! Peter gürültü çıkarmadan önündeki boşluğa baktı.

Ay ışığı odaya doluyordu. Yaşlı adam dağınık bir yatağın üzerinde uyumuş, geceliğini dahi giymemişti. Pis ve bakımsızdı. Peter odadan çıkmak için arkasını döndü. İşte tam o anda el fenerini gürültüyle yere düşürdü.

Olduğu yerde donakaldı ama yaşlı adam bir şey duymadı. Peter bekçinin ne kadar da sağır olduğunu hatırladı. Neyse ki böylesine bir patırtıyı dahi fark edemeyecek kadar sağırdı! Sessizce kapıyı kapattı ve iki arkadaş koridora geçtiler. Peter, feneri kırılmış mı diye kontrol etti. Hayır, her şey yolundaydı.

"Üst kata çıkalım," diye fısıldadı. "Korkmuyorsun, değil mi Jack?"

"Çok değil," diye cevapladı Jack. "Sadece birazcık. Hadi çıkalım."

Dikkatlice ve usandıran bir yavaşlıkla gıcırdayan merdivenlerden yukarıya çıktılar. Birinci katta kontrol etmeleri gereken beş altı oda daha vardı, hepsi de birbirinden boştu. Sonrasında en üst kata çıktılar.

"Şimdi çok temkinli olmalıyız," dedi Jack. Öylesine kısık sesle konuşuyordu ki Peter duymakta zorlandı. "Kontrol etmediğimiz bir tek burası kaldı. Mahkûm bu kattaki odalardan birinde olmalı."

Tüm kapılar ardına kadar açıktı! Peki, ama o halde içeride nasıl bir mahkûm olabilirdi ki? Belki de elleri ve kolları bağlanmıştı. İki çocuk tuhaf bir manzarayla karşılaşmaktan korkarak odaları tek tek aradılar.

Ama içeride kesinlikle hiçbir şey yoktu. Odalar tamamen karanlık ve sessizdi.

"Bu sence de garip değil mi?" dedi Jack.

"Açıkçası anlamıyorum. O seslerin evin içerisinden bir yerlerden geldiğinden eminim. Ama evde yaşlı bakıcı hariç hiç kimse yok!"

Bir süre orada kaldılar ve ne yapmaları gerektiğini düşündüler - ve bir anda kulaklarına gümbürtülerin arasından taşan o garip haykırışlar yeniden geldi.

"Mahkûm buralarda bir yerde ve yardım istiyor," dedi Peter fısıldaması gerektiğini unutarak. "Aşağıda bir yerlerde olmalı. Her yeri kontrol ettik, anlamıyorum."

Jack aşağı iniyordu. "Hadi, bir dolabı falan gözden kaçırmış olmalıyız!"

Ne kadar gürültü yaptıklarını umursamadan aşağı indiler ve yeniden mutfağa geldiler. Sesler susmuştu. Ardından bir kez daha çatırtılar geceyi yardı. Jack, Peter'ı yakaladı.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum: Tam ayağımızın altında! Burada bir mahzen var. Mahkûm orada!"

"Mahzenin kapısını bul o zaman," dedi Peter. Sonunda buldular, mutfakla bulaşıkhanenin arasındaki karanlık boşluktaydı. Elleriyle kapıyı zorladılar ve şaşırtıcı derecede kolay açıldı!

"Kilitli değil!" diye fısıldadı Jack. "Neden kaçmadı o zaman?"

Taş basamaklar karanlığın içerisine doğru ilerliyordu. Peter el fenerini yaktı. Titrek bir ses tonuyla sordu:

"Kim var orada? Kim var aşağıda?" Hiçbir cevap yoktu. Çocuklar kulaklarını dört açıp dinledi. İçeriden çok güçlü bir nefes alış sesi geliyordu, yüksek ve sertçe.

"Nefesini duyabiliyoruz!" diye seslendi Jack. "Bize kim olduğunu söyle, seni buradan kurtaracağız."

Hâlâ bir cevap yoktu. Basamaklardan inmeye ikisi de cesaret edemedi. Ayakları geri geri gidiyordu. Diğer yandan yukarıya dönmek çok korkakça olurdu.

Sonrasında farklı bir ses duyuldu, yani bu defa sesin kaynağı başkaydı. Duyulan ses kapıya giren anahtardan geldi ve kapı ardına dek açıldı!

Jack heyecanla Peter'ı kollarından yakaladı. "Bunlar dün gece seslerini duyduğum adamlar. Geri geldiler. Çabuk, bizi burada bulmadan önce saklanmamız lazım."

İki arkadaş garip elbiseleri içinde, ne yapacaklarını bilemeden durdular, Peter şapkasını ve ceketini çıkarttı. "Sen de çıkart," diye fısıldadı. Bu kıyafetlerle karanlıkta çok kolay gözükürüz."

Çıkarttıklarını boş köşeye fırlatıp koridora kaçtılar. Adamların doğruca mahzene gideceğini düşünerek köşeye çömeldiler.

Ama adamlar böyle yapmadı. "En iyisi gidip yaşlı bekçinin uyuduğundan emin olmak," dedi içlerinden biri. Ve iki kişi birlikte bekçinin odasına gitmek üzere koridora girdiler.

Peter'ın gölgeler arasından parlayan beyaz yüzü karanlıkta dikkat çekti. Yüzündeki boyayı çıkartmayı unutmuştu!

"Bu nedir? Şuraya bak, şu köşeye! Bu da nedir böyle?" dedi adamlardan biri. "Baksana Mac."

Adam iki çocuğun saklandıkları yere doğru baktı. "Yüzler! Beyaz yüzler!" dedi diğer adam. "Bundan pek hoşlanmadım. Fenerini yak, ay ışığının yansıması olmalı."

Güçlü bir fener etrafı aydınlattı ve iki çocuk ışığın altında göründüler! Mac denen adam birkaç adımda çocukların yanına gitti. İkisini birden yakalayıp ayakları üzerlerine dikti.

"Demek ki gizlenen beyaz yüzlerin açıklaması buymuş! Burada ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Kolumu bırak. Acıtıyorsun," dedi Jack sinirlice. "Neyin peşindesiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu adam sert bir biçimde.

O garip sesler yeniden duyuldu ve iki çocuk birden adamlara baktı.

"İşte bundan bahsediyorum," diye karşılık verdi Jack. "Orada, aşağıdaki kim? Oraya kimi hapsettiniz?"

Jack, kafasına yıldızları görmeye yetecek kadar güçlü bir şaplak yedi. Sonra da adam, Peter ve ikisini yakındaki dolaba sürükleyip içine kilitledi. Adam bir nedenden dolayı çok sinirlenmiş görünüyordu.

Peter kulağını dolabın kapağına dayadı ve dışarıda konuşulanları duymaya çalıştı.

"Şimdi ne yapacağız? O çocuklar buraya birini getirirlerse işimiz biter."

"Doğru. Çocukları da burada tutalım. Aşağı Kerry Blue'nun yanına koyalım en iyisi! Yarın gelir onu alır, burayı boşaltırız. Kimse neler olup bittiğini bilmez ve biz de işimizi halletmiş oluruz."

"Peki ya çocuklar?"

"Onları aşağıda kilitli bırakalım. Bekçiye de ertesi gün mahzene bakması için bir not yazalım. Aşağıdaki çocukları bulduğunda küçük dilini yutacak! Bunu hak ettiler, küçük baş belaları!"

Peter, her şeyi duydu. Kerry Blue da kimdi? Hem bu ne tür bir isimdi böyle! Adamların dolaba doğru geldiklerini duyunca titremeye başladı. Ama kilidi düşündükleri gibi açmadılar. Bir tanesi kapakların arasından seslendi.

"Bir süre orada kalabilirsiniz. Başkalarının işine burnunuzu sokmamayı öğrenin bakalım!"

Sonrasında birtakım sesler duyuldu yine. Mutfakta bir hareketlilik vardı. Çocuklar ateşte yanan tahtaların sesine benzer çıtırtıları dinlediler ve dolabın kapakları arasından berbat bir koku burunlarına dek ulaştı.

"Off! Bir şey kaynatıyorlar. Her neyse berbat bir kokusu var!" dedi Peter.

Kokunun ne olduğunu tahmin edemediler. Homurtu ve haykırış dolu sesler tekrar odayı doldurdu. Tüm bu olan biten fazlasıyla olağandışıydı.

Dolap yalnızca birkaç palto alabilecek şekilde yapılmıştı. Bu yüzden oldukça küçüktü. Üstelik havasız ve soğuktu da. İki çocuk da oldukları yerde hiç rahat değildi. Adamlardan biri kapıyı açıp dolaptan çıkmalarını söylediğinde sevindiler.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sorarken omzunda sert bir darbe hissetti Peter.

"Arsızlık etme," dedi adam ve çocukları mahzenin girişine doğru iteledi. Çocukları zorla içeri soktu. İki çocuk da basamaklardan aşağı doğru sendeleyerek indi. Mahzen kapısının kilitlendiğini duydular. Kahretsin! Kahretsin! Artık ikisi de tutsaktı!

Tam arkalarından bir ses geldi. Kerry Blue her kimse tam da oradaydı. "Fenerini aç," diye fısıldadı Jack. "Artık şu mahkûmu görelim de, kim olduğunu anlayalım!"

Mahkûm

Peter fenerini yaktı. Elleri titriyordu. Acaba neyle karşılaşacaklardı? Gördükleri şey o denli şaşırtıcıydı ki, iki çocuğun da hayretten nefesleri kesildi. Karşılarındaki, mükemmel bir attı. Dikilmiş kulakları ve ürkek bakan gözleriyle o da en az çocuklar kadar korkmuştu.

"Bir at!" dedi Jack kısık bir ses tonuyla. "Bu bir at!."

"Evet, o bağrışmalar aslında atın kişnemesiydi ve sesler de korkuyla ayaklarını yere vurmasından geliyor olmalı," dedi Peter. "Oh, Jack, zavallı, zavallı hayvan! Bir atı nasıl hunharca buraya kapatırlar? Neden böyle bir şey yapıyorlar?"

"Çok güzel. Bir yarış atına benziyor," dedi Jack. "Sence onu binlerinden mi çaldılar? Belki de burada saklıyorlar çünkü rengini değiştirmek istiyorlardır, at hırsızları bunu yapıyor, hiç duymadın mı, sonra da başka bir isimle binlerine satıyorlar!"

"Hayır, bunu bilmiyordum. Söylediklerin doğru olabilir," dedi Peter. "Yanına yaklaşacağım. "

"Korkmuyor musun?" dedi Jack. "Gözlerine baksana, nasıl da ürkek bakıyorlar!"

"Hayır, korkmuyorum," dedi Peter. Babasının çiftliğinden atlara biraz da olsa alışıktı ve bebek yaşından itibaren onlarla birlikte büyümüştü. "Zavallıcık, konuşarak yatıştırılması gerekiyor."

Peter basamaklardan atla konuşarak indi. "Kerry Blue sensin demek? Çok güzel bir ismin var, tıpkı senin gibi! Korkma güzel şey. Ben senin arkadaşınım. İzin ver o kadife gibi burnunu yavaşça okşayayım, sonra her şey yoluna girecek!"

At kişnedi ve geriye çekildi. Peter önemsemedi. Ürkek hayvanın yanına yaklaşıp korkusuzca burnunu sevdi. At bir süre kımıldamadan kaldı. Sonrasında ise Peter'a

doğru sokuldu ve komik homurtular çıkarttı.

"Hadi Jack. At zararsız artık," dedi Peter. "Öylesine güzel ki. Ne tür insanlar böyle bir hayvanı mahzene kapatmaya çalışabilir. Düşüncesi bile insanı çıldırtmaya yeter!"

Jack basamaklardan aşağı indi. Atın sırtına yavaşça dokundu ve Peter'a döndü, "Ah! Burada yapışkan ve ıslak bir madde var!" Peter, fenerini atın vücuduna çevirdi, "Jack! Söylediklerinde haklıydın! O adamlar atı boyuyormuş! Üzeri hâlâ boya yüzünden ıslak!"

"Ve aldığımız o korkunç koku da kullanılmak için hazır duruma getirdikleri boyadan geliyordu," dedi Jack. "Zavallı Kerry Blue! Sana neler yapıyor o adamlar böyle?"

Odanın her iki ayrı köşesine de atın yiyebilmesi için saman bırakılmıştı. Bir kovanın içerisindeyse yulaf vardı. Aynı şekilde mahzenin diğer bir tarafındaki kabın içersinde su duruyordu.

"Tamam, eğer kendimize bir yatak istiyorsak samanları kullanabiliriz," dedi Peter. "Atın yiyebileceği yulaflar var ne de olsa!"

"Eminim ki böyle bir şey yapmamız gerekmeyecek. Colin ve George çok yakında bizi bulurlar. Seslerini duyar duymaz aşağıda olduğumuzu belli etmeliyiz!"

Beklerken üzerine oturabilmeleri için samanları ayarladılar. Kerry Blue da aynı şekilde samanların üzerine uzandı. Jack ve Peter da boya kokusu almamayı umarak atın sıcak vücuduna yaslandılar.

Yukarıda karlar erirken George ve Colin uzun zamandır sabırsızlanmaya başlamışlardı. Jack ve Peter'ın bahçe kapısından girdiklerini görmüşlerdi. Scamper'ı tutmaksa çok zor olmuştu çünkü o da peşlerinden gitmek istemişti. Yarım saat kadar oldukları yerde arkadaşlarını merak ederek oturdular. Scamper homurdanmaya başlamıştı.

“Bazı sesler duyuyor,” dedi Colin. “Evet, yoldan aşağı doğru gelen bir araba. Umarım yine o adamlar değildir. Jack ve Peter yakalanabilirler yoksa!”

Bu defa aracın arkasında taşıdığı bir vagon yoktu. Eski evin girişinde durdular ve iki adam dışarı çıktı. Scamper aniden havladı ve Colin'den bir şaplak yedi. “Seni sersem!” dedi Colin. “Şimdi bizi ele vereceksin!”

Adamlardan biri bahçe girişine doğru yürüdü. Altı kardanadama göz gezdirdi. “Gel de buraya bak!” dedi arkasında dikilen öbür adama. Colin ve George korkudan titredi.

“Bu da nesi? Bu kardanadamları dün gece de gördük. Hatırlıyor musun?” dedi adam. “Çocuklar gene gelmiş, birkaç tane daha yapmışlar anlaşılan. Hadi gidelim. Havlayan başıboş bir köpekti herhalde.”

İki adam, bahçe girişinden uzaklaşıp eve doğru yürüdü. Colin ve George derin bir nefes verdiler. Beyaz yüzleri, şapkaları ve giysileriyle ucuz atlatmışlardı! Neyse ki Scamper da beyazlar içindeydi.

Uzun bir süre herhangi bir ses duyulmadı. Colin ve George üşüdükçe daha da çok sabırsızlanmaya başladılar. İçeride neler olup bitiyordu acaba? Keşke bilebilselerdi. Yoksa Jack ve Peter yakalanmışlar mıydı?

Sonunda, tam da gidip etrafı kolaçan etmeleri gerektiğine karar verirlerken sesler yeniden duyuldu. Adamlar geri dönüyordu. Sonrasında ise arabanın kapıları sessizce kapandı. Motor çalıştı ve araç, giriş kapısından çıkmak için döndü, tam bir daire yaptıktan sonra yola girdi. Eriyen karların içerisinden ilerlerken sesler yavaşça uzaklaştı.

“Gittiler,” dedi Colin. “Ve biz de içeri girip arabanın plakasını almadığımız için gerçek birer aptalız! Artık çok geç.”

“Evet, bunu yapabilirdik,” dedi George. “Şimdi ne olacak? Peter ve Jack'in dönmesini mi bekleyelim?”

“Evet, ama fazla uzun değil,” dedi Colin. “Ayaklarım dondu.”

Beş dakika kadar beklediler ve gelen olmadı. Hızla eriyen karların içerisinden bahçe giriş kapısına gittiler. Üzerine tırmanıp eski evin bahçesine girdiler. Peşlerinde Scamper'la birlikte ön kapıya doğru son sürat gittiler.

Ama elbette ki eve giremediler. Kapıların tümü kilitliydi. Sonrasında tıpkı Peter ve Jack gibi açık camı buldular. İçeri geçtiler. Mutfak kapısının önünde durup dinlediler. Hiçbir şey duyamadılar.

Yumuşakça seslendiler. "Jack! Peter! Orada mısınız?"

Cevap veren olmadı. Evde en ufak bir ses yoktu. Scamper yüksekçe havladı ve bulaşıkhaneyle mutfak arasına koştu. Sinirlice kapıyı eşeledi.

Çocuklar Scamper'ın yanına gittiklerinde Peter'ın sesini duydular.

"Kim var orada? Colin, George siz misiniz? Sizseniz şifreyi söyleyin!"

"Haftanın Günleri! Neredesiniz?" dedi George.

"Tam altınızda, mahzendeyiz. Yukarıya doğru çıkacağız," dedi Peter'ın sesi. "İyiyiz, kapının kilidini açabilir misiniz ya da anahtarlar orada mı?"

"Evet, burada," dedi Colin. "Kapının üzerinde duruyorlar."

Anahtarı çevirdi ve kapıyı zorladı. Kapı ardına dek açıldı, Peter ve Colin hemen basamaklardan yukarıya çıktılar.

Tam arkalarında başka biri daha vardı, adımları taş basamaklarda tok sesler çıkartan Kerry Blue! Onu karanlık mahzende yapayalnız bırakamazlardı! Güzel at, bu iyi niyetli çocuklarla kalmalıydı.

Colin ve George'un hayretle ağızları açık kaldı. Hayatlarında daha önce hiç at görmemişçesine Kerry Blue'ya bakakaldılar. Bir at, mahzenin içinde! Peter ve Jack'e baktılar. Ne kadar da olağan dışı!

"Adamlar gitti mi?" diye sordu Peter. Colin kafasını sallayarak onayladı.

"Evet. Arabalarına binip uzaklaştılar. Scamper havladı ve bizi dışarıda gördüler. Neyse ki kardanadam olduğumuzu sandılar! Burada neler oldu peki?"

"Önce evden çıkalım," dedi Peter. "Daha fazla burada kalmaya katlanamam."

"Kerry Blue'yu da arkasından çekerek götürürken Colin atın ayaklarının tahta mutfak zemininde ne kadar az ses çıkarttığını görerek şaşırdı. Atın nallarına baktı, bu her şeyi açıklıyordu.

"Terliğimsi yuvarlak şekiller," dedi Peter gülerek, "işte her şeyin açıklamasını buldum. Sanırım bu yüzden mahzende de pek ses çıkartmadı! Açıkçası onu ilk aşağıda gördüğümde korktum. Hadi, ben evime dönüyorum!"

Maceranın Sonu

Altı gölge, karlı yolda ilerledi: İkisi koyu renk yağmurluklar, ikisi ise beyaz giysiler ve şapkalar içerisindeki çocuklar, beyaz palto giyen bir köpek ve muhteşem güzellikte bir at. Çocukların beyaz yüzleri karanlıkta parlıyordu ve bu son derece tuhaf bir görüntü oluşturuyordu; neyse ki yolda kimseyle karşılaşmadılar.

Geri döndüklerinde Jack'le birlikte başına gelenlerin hepsini anlattı Peter. Colin ve George olanları baştan sona merakla dinlediler. Böylesine bir gecenin macerasını paylaşamadıkları için kıskançlık da duymuşlardı bir yandan.

"Kerry Blue'yu çiftlik evimizdeki ahırlardan birine koyacağım," dedi Peter. "Bundan böyle iyi olacak. Adamlar onu bulamadıklarında çok şaşıracak! Yarın da polise tüm hikâyeyi anlatırız. Dokuz buçukta buluşalım; gelirken Pam ve Barbara'yı da getirin. Bu sahiden inanılmaz bir maceraydı ve sanırım Gizli Yediler olarak iyi bir iş çıkarttık çocuklar! Of, gerçekten çok yorgunum. Kafamı yastığa koyar koymaz uyuyacağım!"

Yarım saat sonra herkes yataklarına girmiş ve uykuya dalmıştı. Peter odaya döndüğünde Janet çoktan uyuyakalmıştı. O da Kerry Blue'yu dikkatlice ahıra götürdü. Artık uslu ve huzurluydu.

Ertesi sabah heyecan doruktaydı! Peter anne ve babasına geceleyin yaşadıklarını anlattı ve babası büyük bir şaşkınlık içerisinde Kerry Blue'yu görmeye gitti.

"Bu çok, çok iyi bir yarış atı," dedi babası. "Ve onu kahvereiıgiye boyamaya çalışmışlar. Anladığım kadarıyla onu boyadıktan sonra başka bir isimle satmayı planlıyorlardı. Ama sen tüm bunların olmasını engelledin, Peter, sen ve gizli topluluğun!"

"Şimdi polise gitmeye ne dersiniz?" dedi annesi sabırsızca. "Bence bu adamların peşine daha önce de düşmüşlerdir."

“Barakada saat dokuz buçukta Gizli Yediler toplantımız var. Belki polisler de oraya gelebilir,” dedi Peter.

“Ah, hayır! Memurların karton kutuların ve boş saksıların üzerine oturmak isteyeceğini sanmıyorum,” dedi annesi. “Babanızın çalışma odasında toplanmalısınız. Orası uygun olur.”

Böylece dokuz buçukta Yediler yerlerinde duramadan kapının çalmasını beklerken Scamper da sinirli sinirli halının köşesini kemiriyordu. Sonunda kapı çalındı ve iriyarı, iki polis memuru içeri girdiler. Bir sürü çocuğun daire biçiminde oturduklarını görünce şaşırdılar,

“Günaydın,” dedi müfettiş. “Tüm bunlar neyle ilgili acaba? Telefonda pek bir şey anlatmadınız da.”

“Hayır. Hikâyeyi çocukların kendisinden dinlemenizi istedim,” dedi Peter’ın babası. Gazeteyi dikkatlice açtı ve masanın üzerine koydu. Çocuklar gazetenin etrafına doluştu.

Ön sayfada güzel atın kocaman bir resmi vardı. Altında ise büyük harflerle yazılmış birkaç cümle:

KERRY BLUE KAÇIRILDI.

ÜNLÜ YARIŞ ATI

ORTADAN KAYBOLDU.

SAKLANDIĞI YER HAKKINDA

HİÇBİR İPUCU YOK.

“Umarım bunu gördünüz,” dedi Peter’ın babası. “Peter, onlara Kerry Blue’nun nerede olduğunu söyle.”

“Bizim ahırımızda!” dedi Peter yüzleri duydukları şeyle şaşkına dönen iki polis memurunu izlemenin keyfiyle.

Defterlerini çıkarttılar. "Bu önemli, efendim," dedi müfettiş, Peter'ın babasına. "Atın sizinle olduğunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Ah, tabii ki," diye yanıtladı Peter'ın babası yeniden. "İstediğiniz yerde görebilirsiniz. Peter, onlara hikâyeni anlatsana."

"Olan biten her şeyi tek tek anlatacağız," dedi Peter ve başladı. Yaptıkları kardanadamları, Jack'in rozetini nasıl kaybettiğini ve gece vakti bulmak için geri döndüğünde arabayı ve taşıdığı vanı nasıl gördüğünü bir bir anlattı.

"Tabii artık bunun at taşımaya yarayan bir vagon olduğunu biliyorum," dedi. "Ama o zaman hiç aklıma gelmemişti, sadece taşınabilir küçük bir vagona benziyordu. Üzerinde hiç penceresi de yoktu."

Hikâye böylece devam etti; yaşlı bakıcıyla konuşmalarını ve onun söylediklerini, arabanın yoldaki izlerini takip edişlerini anlattılar. Sonra da dört çocuğun Scamper'la beraber kardanadam kılığına girip olanları izlemeye gidişlerini.

Ardından sıra Jack ve Peter'ın mahkûmu bulmak için eve gizlice girişlerine ve kendilerini nasıl ele verdiklerine geldi. CoLin ve George hikâyenin devamını anlatmaya başladılar; eski eve girişlerini ve iki arkadaşlarını kurtarışlarından bahsettiler.

"Maceracı çocuklar, değil mi?" dedi memur gözleri ışıldayarak Peter'ın annesine dönerken.

"Çok," dedi annesi. "Ama tüm bu olan biteni onaylayamam, memur bey. O saatte hepsinin yataklarında uyuyor olmaları gerekirdi."

"Sakin olun," dedi memur. "Size tamamen katılıyorum. Olanları polise söylemeleri ve esrarengiz olayın çözülmesi için onları beklemeliydiler. Nasıl kardanadam kılığına girdiğinizi çok merak ettim doğrusu; daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım da!"

Öylesine sert bir ses tonuyla konuştu ki çocuklar biraz telaşlandı. Sonrasında ise yardımlarından ötürü çok mutlu olduğu belli ederek onlara güldü.

"Eski evin sahibinin adını bulmalıyım," dedi, "ve bu olaylar hakkında bir bilgisi var mıymış görelim."

"Bay Holikoff, numara 64, Heycom Caddesi, Covelty," dedi George. "Pam'la birlikte bulduk."

"İyi!" dedi memurlardan biri ve diğeri de adresi defterine yazdı. "Gerçekten çok iyi iş çıkartmışsınız."

"Herhalde arabanın plakasını bilmiyorlardır, değil mi?" diye sordu ikinci memur. "Bunun yardımı olabilirdi."

"Hayır," dedi Colin üzgünce. "Ama diğer iki arkadaşımız vagonla ilgili bir şeyler biliyorlar, efendim. Lastiklerin ölçülerini ve desenlerini almışlardı, karda izler belliydi."

"Janet aldı," dedi Barbara dürüstçe. Bunu yaparken Janet'a güldüğü için pişmanlık duydu. Janet çizimleri yaptığı defterini çıkarttı ve memura gösterdi. Memur memnun bir halde kontrol etti.

"Harika. Bundan daha iyi olamazdı! Karlar eridiği için izleri artık görmemiz mümkün değil ama artık nasıl olduklarını biliyoruz. Bu çok ama çok değerli bir kanıt. Siz çocuklar ne de güzel bir iş çıkartmışsınız böyle!"

Janet söylenenler hoşuna giderek kızardı. Peter ona bakarken gururla gülüyordu.

O iyi bir kardeşti ve de Gizli Yediler'in iyi bir üyesi!

"Evet, çocuklar işin büyük bölümünü çoktan yapmışlar anlaşılan," dedi memur defterini kapatırken. "Evin sahibinin adresini bulmuşlar; eğer izler de elimizdeki kanıtlara uyan bir at vagonuna sahipse birçok cevaplaması gereken soru olacak."

Memurlar Kerry Blue'ya bakmaya gitti. Çocuklar da ahırdaydı ve Kerry Blue kulaklarını tedirgince arkaya indirmişti. Peter hemen onu yatıştırdı.

"Evet. Bir bölümü boyanmış bile," dedi memur. "Bir kez daha boyansaydı tamamıyla farklı görünecekti! Sanırım o adamların bu gece yapmayı planladıkları şey de buydu, bunun için onu başka bir ahıra götürmeleri gerekliydi. Ama elbette ki

seçtikleri yer onu gizlice boyayabilmeleri için güvenli, saklamaya uygun olmalıydı. İşte bunun için de Bay J. Holikoff'a ait eski boş bir evin yerin altındaki mahzenini seçtiler. Bu konu hakkında onun neler bildiğini gerçekten merak ediyorum!"

Çocuklar daha sonra hikâyenin nasıl bittiğini duymak için sabırsızlanıyordu. Gizli Yediler'in bir sonraki toplantısında her şeyi öğrendiler. Bu defa üyeler tarafından değil, Peter'ın annesi ve babası tarafından toplantıya çağrılmışlardı.

Toplantı yine barakada oldu ve iki yetişkin anne ve baba en büyük iki kutuya oturdular. Janet ve Peter ise yere çöktüler.

"Tamam," dedi Peter'ın babası. "Bay Holikoff at vagonunun ve arabanın sahibi çıktı. Polisler dün gece eski evde esrarengiz iki adamın gelmesini beklediler ve adamlar geldi de! Şimdi güvenli bir şekilde kilitli ve gözaltındalar. Kerry Blue'yu bulamayınca ve tüm olan bitenlerden sonra çok şaşırmış olmalılar!"

"Kerry Blue'nun gerçek sahibi kimmiş, baba?" diye sordu Peter. "Gazetelerde Albay James Healey'e ait olduğu yazıyor. Onu almak için birisini yolluyor mu?" diye sordu Peter.

"Evet," dedi babası. "Bir at vagonu yolluyorlar bugün. Ve Gizli Yediler için de bir şeyler yollamış. Belki ne yolladığını görmek istersiniz, Peter."

Peter, babasının elinden bir zarf aldı ve açtı. Zarf açılınca yere bir sürü bilet düştü. Janet eğilip birine uzandı.

"Heyyy, bu bir sirk bileti ve bir tane de pandomim gösterisi için! Yedi kişi için de bilet var mı?"

Yedi kişi için de ayrı ayrı bilet vardı. Scamper hariç herkes için ikişer tane güzel hediye.

"Ama o da büyük mu-leziz, leziz-teşem bir kemiği hak etti, değil mi anne?" dedi Janet köpeğine sarılarak.

"Siz ne biçim konuşuyorsunuz böyle? Nedir bu, yabancı dil falan mı?" diye sordu annesi şaşırarak ve hep bir ağızdan güldüler.

Zarfta şöyle yazılıydı, "Gizli Yediler topluluğu için. Teşekkürler ve en iyi dileklerimle, J.H."

"Ne kadar da nazik biri," dedi Peter. "Biz hiçbir hediye istememiştik oysa. Macera yaşamak zaten bizim için en büyük hediyeydi, bu harika!"

"Hadi bakalım, artık sizi konuşmanız için yalnız bırakıyoruz," dedi annesi oturduğu yerden kalkarak. "Ya da biz de sizin topluluğunuza katılırız ve isminiz Gizli Yediler yerine Gizli Dokuzlar olur bundan böyle!"

"Hayır, ismimiz Gizli Yediler," dedi Peter ciddi bir tavırla. "Dünyadaki en iyi topluluk hem de. Gizli Yediler geliyor, açılın!"

Gizli Yediler'i okumaya doyamadıysanız, bir sonraki maceranın başlangıcını okumak için sayfayı çevirin…

Gizli Yediler Macerası



Bir Gizli Yediler Toplantısı

Gizli Yediler olağan haftalık toplantılarını yapıyordu. Toplantı mekânları ise Peter ve Janet'a ait evin bahçesindeki barakaydı. Kapının üzerinde yeşil renkte G.Y. harfleri yazılıydı.

Peter ve Janet barakada diğerlerini beklemeye koyulmuştu, Janet büyük bir kavanozun içerisine limon sıkıyor, toplantı için limonata hazırlıyordu. Bir tabaktaysa yedi tane tarçınlı kurabiye ve bir tane de köpek bisküvisi bulunuyordu. İşte bu sonuncusu, altın rengi spanyel köpekleri Scamper içindi. Gözleri tabağa dikilmiş, sanki bisküvisi bir anda yok olacakmış gibi sabırsızca oturuyordu.

"İşte diğerleri de geliyor," dedi Peter camdan bakarak. "Evet. Colin, George, Barbara, Pam ve Jack. Sen ve beni de sayarsak toplam yedi yapıyor!"

"Hav," dedi Scamper kendini dışlanmış hissederek.

"Üzgünüm Scamper," dedi Peter. "Sen bir üye değilsin, sadece yardımcısın; ama en iyisi!"

Tak tak! Birisi kapıyı çaldı.

"Şifre lütfen," dedi Peter. Dışarıdaki, şifreyi söyleyinceye dek kapıyı açmıyordu.

"Tavşanlar!" diye fısıldadı Colin ve bunun üzerine Peter kapıyı araladı. "Tavşanlar!" dedi Jack, "Tavşanlar," dedi diğerleri de sırayla. Bu en son buldukları şifreydi. Gizli Yediler şifreyi her hafta birileri duyabilir endişesiyle değiştiriyordu.

Peter herkese yerlerine oturuncaya kadar ciddi bir bakış attı. "Rozetin nerede Jack?" diye sordu.

Jack rahatsız görünüyordu. "Çok üzgünüm," dedi, "sanırım Susie benimkini aldı. Çekmeceme saklamıştım ve bu sabah takmak için baktığımda yerinde değildi. Gerçek bir baş belası oluyor bazen."

Susie, Jack'in kız kardeşiydi. Jack'in her seferinde grubun yedi kişi olması gerektiğini söylemesine karşın, gruba katılmak için can atıyordu.

"Susie biraz azarlanmak istiyor," dedi Peter. "Rozetini en kısa zamanda geri almalısın, Jack ve aldıktan sonra bir daha çekmecene falan saklama. Belki de yatmadan önce pijamanın üzerine takmaksın, böylece bir daha alamaz."

"Evet," diye karşılık verdi Jack. Sonra da diğer herkesinki üzerlerinde takılı mı diye bir bakış attı. Evet, üzerinde G.Y. harfleri işlenmiş daire şeklindeki rozet hepsinin yakasındaydı. Susie'ye daha da kızdı.

"Kimsenin rapor etmek istediği herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu Peter, ellerini kurabiyelerin durduğu tabağın kenarında gezdirerek. Scamper'a büyük bisküvisini fırlattı ve altın spanyel havada kapıverdi bisküviyi. Herkes hapur hupur tıkınmaya başladı.

Kimsenin bahsedeceği yeni bir gelişme yoktu. Barbara, Peter'a baktı.

"Bu yeni bir şeyler bulamadığımız dördüncü hafta oluyor ve halen raporlayacak bir gelişme yok," dedi. "Çok sıkıcı ya! Yapacak bir şeyler olmadığı zaman Gizli Yediler gibi bir gruba ait olmanın bir anlamı da kalmıyor ki! Biraz gizem ve macera bulmalıyız."

"Tamam, hemen bir tane düşünelim," dedi Peter aceleyle. "Sen ağaçların üzerinde hep birtakım esrarengiz olaylar ve maceralar ararsın. Barbara."

Janet limonatasını bardağına doldururken, "Keşke heyecanlı bir şeyler de yaşasak," dedi. "Biz kendimiz çeşitli maceralar yaratıp oyalanamaz mıyız?"

"Nasıl yani?" diye sordu Colin. "Of, bu limonata çok ekşiymiş!"

"İçine biraz daha bal koymalıyım," dedi Janet. "Demek istediğim, neden Kızılderililer gibi giyinmiyoruz? Bir yerlere gider, kimseye çaktırmadan insanları avlamaya çalışırız. Bizim birkaç Kızılderili kıyafetimiz de var hem. Peter ve benim."

Janet'ın bu fikri üzerinde biraz konuştular. Bir süre sonra altı kişiye yetecek kadar Kızılderili kıyafetleri olduğunu anladılar.

"Tamam, o zaman ne yapacağımızı biliyorum," dedi George. "Giyinip Küçük Fundalık'a gidebiliriz. İkiye ayrılırız ve fundalığın iki ayrı ucuna gizleniriz. Colin'i ortaya bırakırız, onu ilk avlayıp yakalayan grup oyunu kazanır. İçimizde sadece onun Kızılderili kıyafeti yok. Çok da eğleniriz hem."

"Altınız tarafından da yakalanmaya çalışılmak istemem," dedi Colin. "Herkesin birden üzerime atlamasından nefret ederim."

"Bu sadece bir oyun," dedi Janet. "Oyunbozanlık etme."

"Dinleyin, gelen biri var!" dedi Peter. Ayak sesleri barakanın önüne kadar geldi ve bir anda son derece yüksek, rahatsız edici gümlemelerle kapı çalındı. Herkes yerinden zıpladı.

"Şifre!" dedi Peter, yedi üyenin de zaten içeride olduğunu unutarak.

"Tavşanlar!" dedi diğeri.

"Bu Susie!" dedi Jack öfkelenerek. Jack kapıyı savurarak açtığında daha önceki tüm yaptıkları yetmezmiş gibi, bir de kendisinden çaldığı G.Y. rozetini takmış kardeşini gördü.

"Ben de bir üyeyim!" dedi. "Şifreyi biliyorum ve rozetim de var!"

Herkes çok sinirlendi ve Susie kıkırdayarak kaçtı. Jack'in yüzü kızarmıştı.

"Peşinden gidiyorum," dedi. "Artık yeni bir şifre düşünmemiz gerek!"

"Şifre Kızılderili olabilir!" dedi Peter hemen ardından, "İki buçukta burada buluşalım."